

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

De Geheimzinnige Tempelstad

N° 2036

NEDERLAND : 35 Ct.

BELGIE : 5 Fr.

Verschiijnt om de 14 dagen

Elke aflevering bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Geheimzinnige Tempelstad

HOOFDSTUK I.

EEN NOODLOTTIGE LANDING

Indien de bewoners van Zagan-Turgurjuk die ochtend eens de blik naar boven hadden geworpen, zouden zij waarschijnlijk heel verbaasd zijn geweest en misschien ook niet weinig verschrikt bij de ontdekking, heel hoog in de lucht, van een soort van vogel, die veel groter was dan een bergarend en zich ook veel sneller voortbewoog, zonder echter met de vleugels te slaan!

Als zij het gezien hadden, hadden zij zich waarschijnlijk aanstonds plat ter aarde geworpen, hadden met het voorhoofd de grond aangeraakt en al hun huisgoden ter bescherming aangeroepen tegen dat onbekende monster — want het mocht zeer onwaarschijnlijk heten, dat de bewoners van het noordelijke grensgebied der Cibiwoes-

tijn ooit een vliegtuig hadden gezien.

Zelfs de stoutmoedigste luchtvaarders zorgden er wel voor, deze streken te mijden, terecht berucht, want de Gobi is de geduchte, onmetelijke zandwoestijn van Oostelijk China, ja zelfs van geheel Oost-Azië.

En boven haar toegangswegen zou met reden de waarschuwing kunnen worden geplaatst, die Virgilius, volgens Dante, aantrof boven de poort van de onderwereld: «Gij die hier binnentreedt, laat alle hope varen».

Die geheel dorre vlakte, die weken eist, om haar op de rug van een kameel van de ene naar de andere kant door te trekken, telt slechts zeer wei-

nig karavaanroutes, waaraan niet meer dan drie of vier plaatsen zijn gelegen, op een onderlinge afstand van een vierhonderdtal kilometers.

Wie zich daar buiten waagt, zonder uitstekende rijdieren en zonder te zijn voorzien van zeer ruime voorraden is reddeloos verloren.

Duizenden geraamten van mensen en dieren liggen er te bleken in de zon van het ogenblik af, dat hier de mens voor het eerst de voet durfde zetten tot op deze dag. Treinen kent men er niet.

De kameel is er het voornaamste middel van vervoer en daarop volgt het paard, het kleine, stevige bergpaard, een soort van halfbloed, gekruist uit de Russische paarden en de Chinese ponnies uit het gebergte. Zij zijn verre van fraai met hun lange haren, die het gehele lichaam bedekken, hun kleine ogen en hun logge poten, hun gedrongen kop en hun te lange oren, maar zij zijn buitengewoon sterk en bezitten een weergaloos uithoudingsvermogen.

Het was boven deze woestijn, dat op die vroege ochtend de bestuurder van dat vliegtuig zich gewaagd had.

Maar de kenner zou al spoedig bemerkten hebben, dat die stoutmoedige het mocht wagen, want de vliegmaschine bewoog zich in Zuid-oostelijke richting voort, met een verbijsterende snelheid, veel groter dan die van de snelste adelaar, groter zelfs dan van de zwaluw.

Inderdaad was de snelheid op dat ogenblik, om geheel nauwkeurig te zijn, iets meer dan 875 kilometers per uur!

Dat wil zeggen, dat, tenzij hier iets onvoorziens gebeurde, het vliegtuig de afstand van Zagan Tugurjuk tot de eerste grote stad aan de grens van de woestijn, Kalgan, juist in een uur tijds zou kunnen afleggen!

En dat, terwijl een goed uitgeruste handelskaravaan er op zijn minst drie weken over doet!

De man, die het toestel bestuurde, die het uitgedacht en gebouwd had, die er de eigenaar van was en die op

dat tijdstip reeds een vlucht van tien uren achter de rug had, was John Raffles, de grote avonturier en naast en achter hem in de niet al te ruime cabine zaten zijn trouwe vriend Charles Brand en zijn chauffeur James Henderson, die reeds jarenlang lief en leed met hem gedeeld hadden ontberingen en gevaren, alles wat twee krachtige en stoutmoedige mannen met elkander kunnen delen, die een zelfde doel nastreven, ook al is de een maar een eenvoudig man, voortgekomen uit de rijen van het volk, dat huist in de achterbuurten der reusachtige steden en al was de ander een man van verfijnde beschaving, met een schier grenzenloze kennis op ieder gebied, voortgesproten uit een adellijk geslacht, dat reeds naam had, toen Richard Leuwenhart aan de zijde van Jan Zonder Land streed.

De Duivel der lucht, zo was de naam van het vliegtuig, bevond zich op dat ogenblik op een hoogte van bijna vijfduizend meter, want zoeven had het de uitlopers van het Gangyn-gebergte achter zich gelaten, waarover het in duizelingwekkende snelheid was heengevlogen. Thans bevond zich aan de rechter zijde een smalle, eindeloze bergketen, die zich uitstreckte in de richting, welke de machine volgde, naar het zuidoosten. Dat was het Argali-gebergte.

Heel flauw was in de verte de laagvlakte van Butyn te zien. En voor het overige niets dan zand, koperrood zand, zover het oog reikte, nu eens golvend als een zee, dan weer volkomen vlak, zonder een enkel rimpeltje.

Het eerstvolgend plaatsje, Ude aan de karavaanroute gelegen, lag bijna driehonderd kilometers verder.

En het was een zonderling denkbeeld, dat men het in een half uur gemakkelijk zou kunnen bereiken, terwijl kameelruiters bijna tien dagen zouden moeten swoegen, om die afstand af te leggen.

Van water was op deze hoogte geen spoor te bekennen. Men had de laatste grote rivier reeds lang achter zich ge-

laten en na het stroompje, dat op twintig mijlen ten westen van Zagan Tugurjuk op zonderlinge wijze plotseling uit de zandbodem ontsprong, er tien kilometers verder op even wonderbaarlijke wijze weer in verdween, hadden de drie luchtreizigers geen water meer gezien.

Toch moest het ergens zijn, want de streek was bewoond, al was het dan ook zeer schaars.

Maar meer naar het Zuiden hield ook die geringe bevolking op.

En Raffles liet de machine dalen. Brand keek hem van terzijde aan. Sedert enige ogenblikken was het gelaat van Raffles strak en zijn lippen waren dicht op elkander gedrukt.

Tot zijn verbazing zag Brand, hoe de machine een zeer grote kring beschreef, terwijl de snelheid tegelijkertijd aanmerkelijk afnam en het toestel vlug daalde in een geweldige spiraal.

Toen ze op nauwelijks driehonderd meters van de grond waren, schreeuwde Brand:

— Ben je voornemens te landen?

— Ja, Charles.

— Maar waarom? Het was toch ons doel, regelrecht door te vliegen tot bij Kalgan?

— Dat was ook het doel, maar ik vrees, dat ik het niet zal kunnen bereiken!

— Een panne? vroeg Brand, ongerust. Wat is het?

— Dat weet ik juist niet! Maar mijn grote vogel gedraagt zich vreemd! Ik voel zonderlinge schokken in de stuurknuppel, alsof er een spandraad gebroken is! En wij moeten het onderzoeken, vóór het te laat is!

Brand verbleekte onwillekeurig. Hij wist te veel van de streek, waarboven zij zich nu bevonden, om niet in te zien, dat hun de grootste gevaren zouden dreigen, indien zij na een landing niet weder zouden kunnen opstijgen.

Er woonden slechts zeer weinig mensen en die er woonden, waren te duchten, wel minstens evenzeer als de leeuwen, waarvan het gebergte nog moest krioelen, want niemand dacht

eraan, hen uit hun rust op te schrikken.

Geen jager had hier nog de voet gezet, een blanke was er een grote zeldzaamheid. Men was hier nog altijd onder de invloed van het geheimzinnige Thibet, met zijn half-wilde bevolking.

Hij wierp snel een blik in het rond.

Nergens zag hij enig spoor van menselijk leven. Geen huis, geen hut, niet het zwakste rookkolommetje, opstijgend uit een schoorsteen, geen spoor van enige plantengroei, te midden van die woestenij!

Intussen daalde de machine nog meer en Raffles zocht de luwte op van het gebergte, want er was snel een krachtige wind komen opsteken, die het fijne, poederachtige zand tot op grote hoogte deed opwarrelen.

Raffles zette de machine voorzichtig, bijna teder, op de zandvlakte neer, in de schaduw van de bergen, die plotseling uit de vlakte oprezen, zonder enige overgang.

Zwijgend klommen de drie mannen uit het toestel, zodra het was uitgerold. De dikke zware wielen van het intrekbare landingsgestel zouden voorkomen, dat het wegzakte in het zand.

De stilte was indrukwekkend, bijna angstaanjagend. Als de wind zich legde, hoorde men volstrekt niets. Niet het ruisen van gebladerde, niet het opwekkend kabbelen van water, niet het gerucht van mensenstemmen, het getijp van vogels, niets!

De hemel was volkomen wolkenloos en als van lichtgeel koper. De zon, ofschoon nauwelijks boven de horizon, stak geweldig.

Links breidde zich de vlakte uit, zonder de minste onderbreking en rechts verhief zich het gebergte met zijn granieten wanden, dicht bij tot op een hoogte van omstreeks drie honderd meter, drie kilometer verder tot op een zodanige hoogte, dat de toppen met sneeuw bedekt waren.

Zonder elkander iets te behoeven zeggen, begonnen de drie mannen onmiddellijk de machine te onderzoeken. En binnen weinige minuten was het euvel ontdekt.

Een der draden, die van de stuurknuppel naar het staartvlak liepen en die alle ter bescherming door een koperen buis omgeven waren, zou zeker spoedig bezweken zijn.

Want door een of andere oorzaak was een van die buizen een weinig verbogen. Het gevolg was dat de draad bij het heen en weer schuiven langs de kromme wand schuurde. Reeds was bijna de helft van de ijzerdraadvezels, waaruit de trekdraad was samengesteld, gescheurd.

De koperen buis werd onmiddellijk gedemonteerd en dadelijk werd begonnen met het vervangen van de draad door een nieuwe.

Zelfs de leek zal wel begrijpen, dat dit een nauwkeurig werkje was.

De hitte was bijna onuitstaanbaar.

De reizigers moesten hun watervoorraad herhaaldelijk aanspreken. Gelukkig bezat de vliegmaschine nog een paar galons water en voor de dorst behoeften zij dus voorlopig niet te vrezen.

Maar al spoedig deed zich een gevaar van geheel andere aard kennen!

De wind stak op met een hevige kracht, die met vervaarlijke snelheid aangroeide tot die van een orkaan. En toen de draad, na een uur arbeid hersteld was, toen kon er geen sprake van zijn, dat men onmiddellijk weer kon opstijgen.

De wind was al te hevig en zou de machine onmiddellijk te pletter hebben geslagen tegen de granieten bergwand.

Maar dit was nog niet alles.

Van uit het Oosten kwam snel een bijna inktzwarte wolk naderbij, op slechts geringe afstand boven de grond.

Raffles had direct gezien wat die wolk betekende, het was een zandhoos! En met een onweerstaanbare kracht kwam zij juist in de richting van de weerloze vliegmaschine!

Kort klonk het bevel van Raffles!

— Onmiddellijk het zeildoek uitspreiden! En maak het stevig vast! daar nadert een zandhoos, die ons binnen een kwartier bereikt kan hebben.

Zwijgend' gehoorzaamden Henderson en Brand. De eerste, met reussach-

tige krachten begiftigd, trok het zware canvasdoek uit het toestel en slechts met grote moeite en uiterste krachtsinspanning wisten zij het onhandelbare doek over het middengedeelte van de machine uit te spannen en met tentpalen stevig in de grond te bevestigen. Toen kropen zij zelf er onder, en wachtten gelaten af, wat het lot over hen zou beslissen.

Het was hoog tijd!

Met een oorverdovend gebrul naderde de zandhoos. In een dolle werveling draaide het rode zand in het rond, als een draaikolk. Het werd zo donker, alsof het midden in de nacht was. De zon was reeds lang schuil gegaan, achter roodkleurige wolken. Als een woedend monster wierp de hoos zich op de Duivel der Lucht en schudde het toestel, zodat het in al zijn voegen kraakte.

Een regen van zand viel op het zeil neer en dreigde het toestel onder zijn gewicht te verpletteren. De drie mannen konden nauwelijks adem halen. Door de kleinste opening heen drong het fijne zand tot hun schuilplaats binnen en vulde hun neus, mond, oren en oogen. De heftige winddruk duwde een der vleugels omhoog, met onweerstaanbaar geweld, schoof de machine van haar plaats, bijna een meter ver en al woog zij meer dan 7000 kgr., krekend versplinterde een deel van het onderstel.

Het was alsof de arme, stalen vogel in een doodstrijd kreunde.

Gelukkig was alles spoedig voorbij, de hoos trok verder, ontmoette de granieten bergwand welke met een oorverdovend geweld werd aangevallen.

Hijgend en proestend bevrijdden de drie mannen zich van het zand, dat hun tot ver boven de knieën was gestegen en namen de schade op.

Die was inderdaad ernstig genoeg, zonder echter gelukkig onherstelbaar te zijn. De vliegmaschine was op een zijde neergezakt en een vleugeleinde raakte de grond. Alleen het landingsgestel was gekraakt, een der assen was gebroken, men zou de gehele dag moeten werken, om alles te herstellen.

Het eerste wat Brand deed, was, naar de wapens te gaan zien. Gelukkig waren de uitmuntende geweren in hun kist, die luchtdicht gesloten kon worden, volkomen onbeschadigd gebleven. Geen korreltje zand was tot het fijne mechanisme doorgedrongen.

Zoals gewoonlijk in deze streken, nam de storm al spoedig weder in kracht af, de wolken dreven weg en de zon kwam weer te voorschijn, wel wat al te vroeg naar de zin van de drie reizigers.

Er werd niet veel gesproken. Ieder een wist nauwkeurig wat hij te doen had. De reservedelen werden te voorschijn gehaald, het vliegtuig werd opgevijzeld, de gebroken as werd weggenomen, de gekraakte stangen werden door andere vervangen.

Maar dat alles nam veel tijd in beslag. En midden op de dag moest er gegeten worden.

De zon begon reeds weer naar de westelijke kim te neigen, toen Raffles eindelijk kon zeggen, dat het werk zo goed als gereed was.

De schaduw van het gebergte strekte zich over hen uit, toen zij vermoeid uitrustten van de inspanning. Heel in de verte klonk het gebrul van een leeuw.

— Er moet dus ergens water zijn! zei Raffles, toeluisterend. Zelfs het wilde gedierte kan er onmogelijk buiten. En zeker de herten en reeën niet, waarmede zij zich voeden.

— Wij gaan toch zeker aanstonds verder? vroeg Brand.

— Ja! Ik zou het liefst nog vóór het vallen van de duisternis Kagan bereikt hebben! Dit oponthoud was mij zeer onaangenaam! Ik weet niet hoe het komt, maar er is een dreiging in de omgeving, die ik mij niet kan verklaren.

Raffles had het woord nauwelijks gezegd, toen er iets zeer wonderlijks gebeurde.

Het was alsof eensklaps op geen tweehonderd meters afstand van de vliegmaschine het gebergte spleet! Het moest een soort van deur zijn, wel acht

meter hoog, die daar plotseling geopend werd in de rotswand, waarvan zij de kleur had, zodat het niet te verwonderen was, dat geen van de drie luchtreizigers haar op die grote afstand had opgemerkt.

En die deur verleende doorgang aan een kleurige stoet van mannen, gekleed in gele, blauwe, vuurrode, paarse zijden hemden, het hoofd bekroond met zonderlinge hoeden en mutsen en op zijn minst twee honderd in getal.

Zij werden voorafgegaan door drie sterke mannen, met ontbloot bovenlijf, waarvan er twee een reusachtige groten horen droegen zeker wel drie meter lang en enigszins gekromd, terwijl de derde er op blies en zodoende een vreesaanjagend geluid verwekte, dat kilometers ver te horen was.

Anderen sloegen op bekkens, gongs en koperen trommels, terwijl een soort van koor, dertig man sterk, eentonige liederen zong op een vreemde wijze en begeleid door schelle fluiten.

Het kon geen ogenblik twijfelachtig zijn of die stoet had een bepaald doel en dat doel was, de Duivel der Lucht.

— Priesters! zei Raffles kortaf. Die zonderlinge deur moet toegang geven tot een of ander goed verborgen klooster!

— Geloof je dat wij gevaar lopen? vroeg Brand, klaar om zijn geweer te grijpen.

Raffles gaf geen antwoord.

Zijn ogen waren strak gericht op twee zwaar gebouwde mannen, met geheel kaal geschoren hoofd en slechts gekleed in wijde pantalons, door een brede, met koperen knoppen versierde gordel van buffelleder, om het middel toegesnoerd.

Hun gezichten waren glad geschoren, donker geel en vertoonden een wrede uitdrukking.

Maar het was niet naar dit alles, waarnaar Raffles keek.

Hij keek naar de twee brede, zware, lange beulswaarden, die de twee mannen, op de schouder droegen en waarvan de zware lemetsen blikkerden in de stralen van de ondergaande zon.

HOOFDSTUK II.

DE PRIESTERS VAN DE ZON

Brand had de richting van zijn blik gevolgd en greep onmiddellijk zijn geweer.

— Laat dat wapen rusten, Charles! beval Raffles met een harde stem.

— Wat zeg je, Edward? Moeten wij ons leven dan niet verdedigen?

— Daartoe hebben wij het recht, maar niet op deze wijze! Die lieden zijn ongewapend!

— Wat? Ongewapend? riep Brand driftig uit. Die twee geweldige beulzwaarden dan? En ik zie er nog wel veertig, die in hun gordels een Chinese sabel hebben steken.

— En toch zijn zij ongewapend, in vergelijking met ons, die Winchesterers hebben! Zij bezitten geen vuurwapens. Op deze afstand zouden wij met onze repetergeweren gemakkelijk een twintigtal hunner kunnen neerleggen vóór zij ons bereikt hebben, maar ik geloof niet dat wij een hoge dunk van ons zelve zouden hebben om die slachting.

— Maar ze zullen ons vermoorden! riep Brand uit.

— Dat is niet zeker, Charles en in ieder geval kunnen wij hen op een afstand houden met onze vuurwapens, als zij wat naderbij zijn gekomen. Het stuit mij tegen de borst, weerloze lieden neer te leggen, als ik er niet volkomen zeker van ben, dat zij het op ons leven gemunt hebben. Ik ben volstrekt niet zeker van hun bloeddorstige voornemens!

— Waarschijnlijk gebruiken zij die beulzwaarden om hun nagels schoon te maken! zei Brand bitter en woedend de kolf van zijn geweer omklemmend. Ik hoop, Edward, dat je niet te laat spijt zult hebben van je lankmoedigheid!

Raffles gaf geen antwoord. Zijn blikken waren strak gericht op de langzaam naderende stoet. Hij wist dat hij zich hier in een streek bevond, waar de alleroudste gebruiken, de oudste erediensden nog altijd in zwang waren, een streek, door de oorlog onberoerd gelaten en waarover de adem van de nieuwe tijd nog niet was heengegaan, afgelegen, achterlijk en aan zich zelf over gelaten, als een gevolg van de ligging, die het bijna onmogelijk maakte, dit land binnen te trekken.

Ook de karavaanweg liep wel vijftig mijlen noordelijker voorbij dit punt en zo waren er in het onmetelijke Aziatische rijk nog honderden plekken aan te wijzen, onbekend bij de Westerling en waar alles juist zo nog is, zoals het was ten tijde der grote keizers, duizenden jaren geleden!

En Raffles wist evenzeer, dat er nog wel honderden jaren zouden moeten verlopen, vóór ook deze gebieden ont-rukt zijn aan hun eenzaamheid en aan de vergetelheid, door middel van de spoorwegen, de bevoeiing van dorre streken en door het steeds groeiende luchtvaartverkeer.

Het was nu nog onmogelijk te zeggen, of die lieden daarginds boze bedoelingen hadden.

De aanwezigheid van de beulzwaarden behoefde op zich zelf nog geen reden tot vrees te geven.

Die blinkende brede sabels konden zeer wel behoren tot het officiële, plechtige gewaad van de mannen die ze droegen! En het was hem onmogelijk, in die onzekerheid, gebruik te maken van zijn moderne vuurwapens, die het al heel gemakkelijk zouden maken, zelfs zonder te mikken in de hoop, binnen weinige minuten een paar do-

zijn van die weerloze lieden neer te leggen.

Dat er tijd zou zijn om op te stijgen, was uitgesloten.

De wielen stonden vrij diep in het zand en de machine moest nu ook nog eerst worden nagezien, om zich te overtuigen dat er geen fijn zand bij de draaiende delen was achtergebleven.

Toch wilde Raffles het wagen en hij gaf haastig een paar korte bevelen.

Maar nauwelijks hadden de Chinezen de bedoeling van de drie vreemde delingen gezien, of 'n dreigend, waarschuwend gemor steeg op, er klonk een scherpe fluittoon en bijna op hetzelfde ogenblik vloog er een lange pijl van bamboe, voorzien van een ijzeren punt, vlak langs het oor van Raffles en bleef steken in een van de hoeken van het bergzeil.

De wenkbrauwen van Raffles hadden zich gefronsd en hij zei kort:

— Dat verandert natuurlijk de toestand! Wij behoeven ons niet door die heren als zoveel Heilige Sebastiaans aan onze eigen vliegmachine te laten vastnagelen; Charles, jij bent onze beste schutter, leg er een neer, misschien zal dat de anderen afschrikken.

Brand knielde neer in het nog hete zand en mikte zorgvuldig op een der zwaarddragers. Het schot knalde, de halfnaakte reus maakte een lichtsprong, het staal van het zwaard flikkerde in de zon, het wapen viel neer en de man viel plat voorover.

Maar de uitwerking was anders dan waarop Raffles gehoopt had. Er steeg een gehuil van woede op onder de naderende troep en een regen van pijlen, afgeschoten van zeer krachtige, bronzen bogen, dwong hen haastig achteruit te wijken en de vliegmachine als borstwering te gebruiken.

Zij hadden ieder hun geweer, hun revolver, en wisten nog haastig het kistje munitie te grijpen en voorts het geld, dat zich in een ijzeren kistje bevond en het zakje met zeer kostbare diamanten, die Raffles te New York had gekocht, kort voor hij die stad verliet, om zich na een reeks gevaarvolle

avonturen te onttrekken aan de wraakzucht van de smokkelaars, beroepd moordenaars en dieven.

Dat was nauwelijks een week geleden en hier deden zich nu onverwacht gevaren voor van geheel andere en misschien nog wel vreselijker aard.

Want al spoedig bleek het, dat het niet bij de pijlen bleef en dat die Chinezen er een eeuwenoude strijdwijze op nahielden, die in dit geval, hoe ouderwets dan ook, afdoende leek te zijn.

Want zij hadden wel degelijk vuurwapens! Het is waar dat het zeer primitieve schietwapens waren, zoals men ze in westelijke landen heel in het begin van de vijftiende eeuw leerde kennen.

Het waren een soort van zeer kleine kanonnen, «slangen» geheten, bestaande uit een ijzeren buis, met banden van hetzelfde metaal vastgemaakt op een houten onderstel op logge wiel. Uit dit wapen nu werden met een oorverdovend geraas stenen kogels geschoten, ongeveer ter grootte van een sinaasappel. En van die zonderlinge kanonnen hadden de Chinese priesters er een zestal! Zij werden niet zonder moeite voortgetrokken door een tiental mannen, slechts bekleed met een soort van heupdoek.

Gelukkig gingen de eerste schoten ver over de machine heen, die zij zeker ernstig zouden hebben kunnen beschadigen.

En terwijl deze beschieting met pijlen en stenen kogels voortging, zonderden zich aan de beide vleugels van de kleine legermacht twee groepen af, gewapend met lange, blinkende zwaarden en lange lanssen van een grillige vorm, die haastig kwamen aanlopen, ogenschijnlijk met het doel, de tegenstander te omsingelen.

Raffles zag onmiddellijk in, dat standhouden op deze plek zelfmoord zou zijn.

— Wij moeten achteruit het gebergte in! zei hij, na met twee schoten evenzoveel Chinezen te hebben neergelegd, hetgeen echter niet de minste uitwerking op de anderen bleek te heb-

ben, die in dolle woede bleven voort-
rennen.

— Moeten wij dan de machine prijs-
geven? schreeuwde Brand, zonder op
te zien en zo snel schietend, dat het
magazijn van zijn geweer gloeiend
werd in zijn vingers.

— Beter de machine dan ons zelven!
b) Wij kunnen haar onmogelijk verdedi-
gen! Terug, zeg ik!

g) Brand zag nu, ook wel in, dat het
krankzinnigheid zou zijn, stand te wil-
len houden tegen deze overmacht.

Er waren daar boogschutters, die hun
bronzen bogen met een waar meester-
schap hanteerden en het maakte heel
weinig verschil uit, op een afstand van
nog geen vijftig meters, of men door
een pijl met een ijzeren punt dan wel
door een geweerkogel getroffen werd!

Met de vliegmaschine tussen zich zel-
ven en de krijsende Chinezen in, trok-
ken de drie mannen zich haastig te-
rug, wierpen zich in een soort van
smalle spleet, door de natuur zelve in
graniet van het gebergte uitgehouwen
en waren daar althans voorlopig veil-
g voor de pijlen, die met een gierend
gefluit voorbij suisdien.

De spleet versmalde zich spoedig en
werd tot een soort van « schoorsteen »
zoals de alpenbeklimmers de zeer nau-
we scheuren in een bergwand noemen.

Haastig werkten zij zich omhoog, na
hun geweren aan de riem om de schou-
der te hebben gehangen.

Hijgend kwamen zij boven, juist bij-
tijds, want toen Brand, die de laatste
was, zijn been over de rand trok, kreeg
dat been een heftige schok, doordat
een pijlpunt met kracht in de hak van
een zijner schoenen was gedrongen!

Hij ging op zijn buik liggen, trok zijn
revolver en schoot de schutter daar
beneden neer, die een gillende kreet
slaakte en terug viel in de armen van
zijn makkers, die buiten de spleet wa-
ren gebleven.

Zij slaakten kreten van dolle woede
en toen werd het eensklaps stil, angst-
aanjagend stil. Dit bleef bijna een
kwartier zo. Nu en dan stak een van
de mannen vlug het hoofd over de

rand, om zich te vergewissen, dat geen
van de Chinezen het gewaagd had,
naar boven te klauteren.

En juist op het ogenblik, dat de zon
met haar onderste rand de kim raakte,
steeg er een eentonig gezang uit een
paar honderd kelen naar de roodge-
kleurde, westelijke hemel.

Het was een soort litanie, op een
zonderling slepend rythme.

De drie mannen luisterden een ogen-
blik en toen Brand Raffles vragend
aankeek, zei deze zacht:

— Ik geloof nu, dat ik weet wie onze
tegenstanders zijn. Het zijn Priesters
van de Zon! Ik meende ook reeds, het
gewaad te herkennen, dat sommigen
hunner droegen!

— Voor priesters, Mylord, vind ik
dat zij zich al heel zonderling gedra-
gen! bromde Henderson, de reus. Met
pijlen schieten en met beulzwaarden
op de schouder lopen! Waarvoor die-
nen die eigenlijk!

— Om het offer te doden, James!
antwoordde Raffles.

— Het offer? herhaalde Henderson.
Bedoelt u dat zij schapen offeren?

— Geen schapen, James, mensen en
bij voorkeur kinderen of jonge meisjes!
antwoordde Raffles ernstig. Het is een
eeuwenoud gebruik en dat het hier nog
bestaat, behoef je volstrekt niet te ver-
wonderen, nu je gezien hebt van wel-
ke wapens de mannen zich bedienen!
Hun klooster bevindt zich zonder de
minste twijfel hier dichtbij! Ook zou-
den wij daar denklijk hun tempels vin-
den en hun woningen. Het is een klei-
ne kolonie van fanatieken.

Henderson had zwijgend toegeluis-
terd en vroeg nu:

— Hoe komen zij aan die kinderen
en aan die meisjes?

— Meestal worden die geroofd van
voorbijtrekkende karavanen. De uit-
drukking is niet geheel juist. Want
misschien wil je het niet geloven, Ja-
mes, maar het komt in dit gebied vrij
dikwijls voor, dat een vader gaarne
zijn jongste kind als mensenofer aan-
biedt, in de stellige overtuiging, dat
hij daardoor de goden gunstig voor

zich zelf, zijn vrouw en zijn overige kroost zal stemmen!

— Afschuwelijk! fluisterde Henderson, de vuist gebald. Dat is bijna even erg als de Engels-Indische « Sutti's », waar bij de plechtigheden de wedurwe van een hooggeplaatst Indiër, die overleden is, de brandstapel beklimt, waarop zijn lijk tot as moet vergaan!

— James, dergelijke mensenoffers hebben nog bij herhaling plaats in Centraal-Afrika en eigenlijk overal, waar de Westerling de voet nog niet gezet heeft, maar komaan, wij zullen eens trachten te zien, wat zij doen!

De drie mannen bevonden zich op ongeveer tien meters van de rand van de rots. Zij waren hier betrekkelijk veilig, daar het onmogelijk was, de loodrechte helling te beklimmen op dit punt.

Zij schoven zich behoedzaam voort, totdat zij van een hoogte van bijna dertig meters een blik konden werpen op de vlakke.

Een weinig terzijde, dicht bij de voet van het gebergte stond hun arme, verlaten vliegmaschine. Een twintigtal mannen stonden er omheen, onbeweeglijk als standbeelden, met hun bijna drie meter lange lans aan de voet. Het blauwachtige staal van de lanspunten flikkerde in de stralen van de ondergaande zon.

En zestig meters verder, wat meer naar de zijde van de vlakke, bevond zich de groep priesters en zong, de zon ter ere.

Het was een fantastisch schouwspel, die bonte menigte in haar zijden, veelkleurige gewaden en onder andere omstandigheden zouden de drie mannen er zeker van genoten hebben.

Hun waardering werd nu wel wat verbitterd door de overweging, dat die troep daar, hen zonder enige twijfel zou doden, zodra zij hen in handen hadden gekregen.

Waarschijnlijk zou de jacht worden voortgezet, zodra dit zonderlinge gebede teneinde was.

Brand merkte nu ook enige paarden

op en muilezels, die hij nog niet had gezien.

Ook stonden er twee kamelen. Al deze dieren waren prachtig opgetuigd en de schepen der woestijn droegen hele risten klokjes aan hals en kop, die als goud schitterden.

Toen Brand een opmerking maakte in die zin, zei Raffles met een hoofdknik:

— Ja Charles, het is inderdaad van het zuiverste goud! Die dieren dragen een fortuin aan kostbare metalen en juwelen bij zich!

— Waartoe dienen zij, Mylord? vroeg Henderson nieuwsgierig.

— Voor zover mijn kennis gaat en mijn geheugen strekt — want ontdekkingsreizigers in Thibet hebben veel over de zaken geschreven — zijn deze dieren bestemd om de slachtoffers te brengen naar de plek, waar zij aan de zonnegodin ten offer zullen worden gebracht! Meestal geschiedt dat in een afgelegen tempel, in de nabijheid van water.

— Wat zouden zij met de machine van plan zijn? vroeg Brand.

— Dat is onmogelijk te zeggen! Misschien beschouwen zij ons vliegtuig wel als een soort van bovenaards monster, een reuzenvogel, die nu slaapt en wien zij het weglyegen willen beletten! Wij moeten tot iedere prijs trachten nog deze nacht het toestel weer in handen te krijgen!

— Dat zal moeilijk zijn, het wordt door tien of twaalf lansknachten bewaakt, ook dragen zij in de gordel lange sabels zonder schede en met een gevest van ivoor. En ieder schot zou zeker dadelijk de rest doen toesnellen! Ik geloof, dat wij in een zeer gevaarlijke toestand verkeren, Edward.

— Het zou tot niets dienen, dat te ontkennen. Charles! gaf Raffles op ernstige toon toe. Deze Chinezen haten ons reeds, omdat wij blanken zijn, zij haten ons ten tweede male, omdat wij enige hunner hebben moeten doden en ten overvloede haten zij ons, omdat zij onze kunstvogel misschien

wel aansprakelijk stellen voor de hevige zandstorm, die van middag gewoed heeft. Ja, onze toestand is ernstig! Wij hebben alleen onze wapens, wij hebben echter volstrekt geen voedsel, geen water, geen dekens om ons te dekken! Slagen wij er niet in, ons van de machine meester te maken, dan zie ik de toekomst duister in!

Intussen bleef het gezang voortduren, eentonig, in een eindeloze herhaling. Afgezonderd van de hoofdgroep stond een priester, in schitterende, gele zijde gekleed, met gouden sieraden behangen, die met opgeheven handen de zon uitgeleide leek te doen.

Zelfs op deze afstand konden zij zien, dat zijn nagels, buitensporig lang, beschermd werden door gouden kokertjes, ieder van bijna twee decimeters lengte.

Nu en dan zwegen de anderen en zong deze priester alleen met een hooge, vrouwelijke stem. Hij was een buitengewoon dik man, met een geheel haardeloos gezicht.

Het werd aldus een soort van beurtzang, tot dat de zon geheel onder de kim verdwenen was. Heel snel viel toen de schemering in.

Het was bijna niet meer mogelijk afzonderlijke gedaanten te onderscheiden in de grote troep priesters.

Maar spoedig naderden er flambouwdragers, die grote toortsen droegen van een harsachtige houtsoort, die een rossig schijnsel wierpen over die kleurige gewaden, de geheel kaal geschoren hoofden der priesters, de bronzen bovenlijven der slaven, de gouden tuigen der paarden en de blauwe klinggen der lange zwaarden met hun ivooren gevesten in de met gouden knoppen versierde lederen gordels.

Die flambouwen vormden een kring, rondom de groep priesters. Het gezang had opgehouden op hetzelfde ogenblik, dat de zon achter de horizon verdween.

En nu naderde de gehele groep langzaam en plechtig de plek, waar de reuzenvogel rustig leek te sluimeren.

— Wat zijn zij voornemens? vroeg Brand ongerust.

— De hemel mag het weten! antwoordde Raffles. Misschien niet veel goeds!

En nu spraken de drie mannen niet meer. Zij keken er zwijgend naar, niet bij machte om tussen beiden te komen, hoe de kring van rosse lichten steeds dichterbij vliegmaschine naderde en toen tot stilstand kwam.

Een priester sprak met luide stem een soort van gebed. Toen kwamen andere mannen aangedragen met voorwerpen, die niet aanstonds te onderscheiden waren, maar waarvan de aard spoedig genoeg bleek, toen een felle, rode gloed vlak voor de machine zich begon te verspreiden, die fel de schroef, het landingsgestel en de draagvlakken verlichtten.

— Het is aanbidding! zei Raffles op zachte toon! Denk aan onze cylinders met het samengeperste gas!

Brand antwoordde niet. Doodsbleek staarde hij naar beneden, naar dat wonderlijke schouwspel, dat in een ramp moest eindigen als die dwaze ezels niet spoedig tot andere inzichten kwamen.

Er werden telkens nieuwe takkenbossen op het vuur geworpen, een wild gehuil steeg uit de kring der priesters op en toen geschiedde het onvermijdelijke, de lekkende vlammen tastten het rubber van de wielbanden en dadelijk daarna ook het hout van de schroef aan.

Het vuur, dat gretig voedsel vond in het lak van de draagvlakken, spreidde zich met razende snelheid uit, aangewakkerd door de nog altijd heftige wind!

De menigte, in een soort van extatische opwinding, week slechts weinig terug en begon een soort van zonderlinge, afgemete dans en de zang zette opnieuw in.

Maar plotseling werd die onderbroken door een allerhevigste losbarsting die de rots, waarop de drie mannen zich bevonden, tot op zijn grondvesten deed sidderen.

Met een allerhevigste slag waren de cilindrs uiteengebarsten die het sterk samengedrukte gas bevatten, welke de beweegkracht leverde voor de machine van Raffles!

Een ontzettende kreet van schrik steeg op onder degenen, daar beneden,

die door de rondvliegende stukken ijzer en staal gespaard waren.

De hevige luchtdruk wierp de drie mannen daarboven ter aarde en een kort oogenblik bleven zij als verdoofd liggen.

HOOFDSTUK III.

DE ZONNETEMPEL

Daar beneden was een wilde paniek ontstaan. Een dertigtal Chinezen lagen, afschuwelijk verminkt, dood ter aarde.

Van de vliegmaschine was haast niets meer over.

De ongehoorde kracht van de ontploffing had zijn werk gedaan. Toen de grote wolk van zand, gruis en versplinterde metaaldelen eindelijk geheel gezakt was, zag men niets anders meer dan een klein deel van de motor, een paar scherven van de gebarsten, stalen cilindrs benevens de geheel verwrongen romp en vleugels bij het schijnsel van de weinige flambouwen, die waren blijven branden, want bijna alle waren door de hevige luchtdruk gedoofd.

De paarden en de kamelen hinnikten van angst, maar waren ongedeerd gebleven, op twee na, die door de rondvliegende stukken metaal getroffen en op slag gedood waren.

De drie mannen kwamen langzaam weer overeind en keken elkander aan. Zij behoefden niets te zeggen, om het elkaar duidelijk te maken, hoe gevaarlijk plotseling hun toestand was geworden door de vernieling van hun kostbare vliegmaschine, die hen uit deze woestijn had moeten wegvoeren.

Reeds steeg van uit de vlakte een gehuil van woede en wraakzucht op!

Natuurlijk zouden die priesters, die

fanatieke monniken de Westerlingen beschuldigen, een ramp te hebben veroorzaakt, die zij niettemin slechts aan hun eigen onvoorzichtigheid hadden te wijten.

Zij zouden onmogelijk weer naar de vlakte kunnen afdalen, zonder onmiddellijk te worden gezien.

— Wij moeten voorlopig trachten de andere kant van het hooggebergte te bereiken! zei Raffles. Er moet hier ergens een kleine tempelstad zijn, al kunnen wij die van hier niet zien. Op weg, en zo spoedig mogelijk, vóór zij ons kunnen inhalen. De drie mannen aarzelden niet langer. Zij begrepen dat hun leven meer dan ooit in gevaar verkeerde. Wat Henderson betreft, de reus was buiten zich zelf en zou het allerliefst naar beneden geklauterd zijn, om zich met zijn harde vuisten op die Chinezen te wreken voor het verlies van de kostbare, geliefde machine, die zijn meester en hem zelf en aan die goede mijnheer Brand zulke onwaardeerbare diensten bewezen had.

Zo gingen de drie mannen dan in de duisternis voorzichtig verder. Lang bleef het evenwel niet donker.

Want plotseling kwam de maan te voorschijn, van achter een bergtop, vol en groot en wierp haar helder schijnsel

over de hoogvlakte, waarop het drietal zich thans bevond.

Het was een soort van tafelgebergte, waarvan de hoogte schommelde tussen de twee en driehonderd meter en pas verderop aansloot bij het bergmassief, dat steeds steiler omhoog rees, tot meer dan vijf duizend meter!

De bodem was dor, steenhard en zonder een spoor van plantengroei. Hier en daar gaapten reten en scheuren, nu eens niet breder dan een paar centimeter, zodat 't licht van de maan een zeer welkome bondgenoot was! Zij zouden anders slechts voetje voor voetje vooruit hebben kunnen gaan, uit vrees van in zulk een gat te vallen.

Het was duidelijk, dat hier in oeroude tijden een van die natuurrampen had plaats gehad, die het aanzien van een geheel landschap wijzigden.

Een verschrikkelijke vulkanische losbarsting, misschien op tientallen mijlen afstand, had het graniet doen scheuren, van onder tot boven, reusachtige hollen doen ontstaan en geweldige spleten, soms een uur gaans lang en meer dan zestig meter breed.

En het was al zeer plotseling, dat de drie mannen aan zulk een uitholling kwamen, een soort van kom, nog het beste gelijkend, wat de vorm betreft, op een monsterachtige grote melkpan! Deze kuil was omstreeks honderd vijftig meters in doorsnede. Er was geen sprake van, dat men langs die wand naar omlaag zou kunnen klauteren zonder gebruik te maken van een touw, dat dan veertig meters lang moest zijn, want zo hoog was hier ook die steile wand van donkergrijs graniet!

De maan, steeds hoger ryzend, verlichtte voor een deel de bodem van de vreemde put, en wat zij daar op die bodem zagen, was wel in staat, de drie mannen met verbazing te vervullen.

Daar verhief zich een kleine stad, met roodgeschilderde daken, die de eigenaardige, Chinese bouwtrant vertoonden en die geschaard waren rondom een veel groter huis, dat er uitzag als een klooster of nog beter een tempel, omgeven door een zuilengaan-

derij en die weer een binnenplaats omsloot, eveneens zuiver rond.

Deze tempel schitterde met een bijzondere glans.

Van waar zij stonden konden de drie mannen een deel van de ingang zien, poortvormig en aan weerszijden geflankeerd door twee monsters of draken, met opengesperde muil en vurig schitterende ogen.

Raffles keek een ogenblik strak naar dit alles, waar geen spoor van leven scheen te heersen en zei toen afgemeten:

— Dit is de kloosterstad der zonnepriesters en dat gebouw in het midden is een Zonnetempel.

— Het heeft een vreemde glans, Mylord! merkte Henderson op. Waaraan is dat toe te schrijven?

— Aan het feit, James, dat die tempel van zuiver goud is! antwoordde Raffles.

De reus maakte een lichtsprong en stamelde met iets van ongelooft:

— Mylord wil zeker een loopje met mij nemen?

— Ik denk er niet aan, James! In werkelijkheid zijn de wanden en de daken van dat tempelgebouw bedekt met dunne platen zuiver goud! En ik verzeker je, dat men, als men maar de gelegenheid kreeg om alle hoekjes van onze aarde nauwkeurig te onderzoeken, nog vrij wat meer van die zeer kostbare bouwwerken zou vinden! Ook in India, vooral in de streek tussen Indus en Brahmapoetra.

— Welk een verspilling! mompelde Brand zacht. En hoe nutteloos! Wie kent het bestaan van deze kleine kolonie?

— O, wat dat betreft, wees er van verzekerd, Charles, dat honderd duizenden Chinezen, zonneaanbidders, het bestaan van deze priestergemeenschap wel degelijk kennen! Maar zij zouden deze zonderlinge stad binnen in de rotsen niet dichter durven naderen dan tot op een dagreis afstands. Alleen zij, die voedsel komen brengen, mogen naderen! Maar stil eens, wat is dat?

Daar omlaag klonk voor het eerst gerucht. Het was alsof een zeer grote deur langzaam op haar hengsels draaide. En een rossig schijnsel begon de cirkelronde put te vervullen.

De toortsdragers waren zeker de tempelstad binnengekomen door dezelfde deur, die de drie mannen enige uren tevoren zich hadden zien openen in de buitenste rotswand.

Maar dan moest er daar beneden een vrij lange gang zijn, die van die poort naar de tempel leidde; ook de drie indringers in dit vreemde gebied hadden daarboven bijna honderd passen moeten doen, vóór zij de rand van de kuil bereikten.

Daar omlaag klonk het doffe gebonk van pauken, die met de vuist geslagen werden en de schelle tonen van kleine dwarsfluiten.

Kleine gedaanten liepen haastig en blijkbaar nog zeer opgewonden heen en weer tussen de huizen, om plotseling weer in de schaduw te verdwijnen.

De tempeldeuren gingen open, heel langzaam en een kleine schaar van priesters, met zonderlinge hoofddeksels op de kaalgeschoren hoofden, traden die tempel binnen, waarvan de deuren zich weer sloten. Het paukengeroffel zweeg, de fluiten snerpden niet langer en eensklaps viel er een loodzware stilte, die zich als een dikke mantel uitspreidde over de gehele kolonie.

Na een paar minuten vroeg Henderson eensklaps:

— Zou er in dat dorp een slager wonen, Mylord? Of misschien een bakker?

De vraag klonk zo zonderling en naïef, dat Brand even lachte, maar Raffles gaf ten antwoord:

— Ik weet het niet, het is mogelijk, James, want ik geloof niet dat de priesters van de zon vegetariërs zijn! Wij moeten voedsel hebben, hoe dan ook en daarom gaan wij nu naar beneden.

Voorzichtig begonnen de drie mannen de rand van de kuil te volgen.

Het duurde bijna een half uur, toen zij eindelijk een plek gevonden had-

den, waar de helling iets minder steil leek.

Brand wilde reeds met de afdaling beginnen, toen Raffles hem met een gebaar weerhield en voor zich uitwees. Zijn scherpe blik had het begin ontdekt van een trap, uitgehouwen in de rots en die zich op de wijze van een moderne ijzeren brandtrap van portaal tot portaal naar beneden slingerde.

Onmiddellijk begon de afdaling. Raffles, die in het donker het best kon zien, liep vooraan. De treden waren ruw en ongelijk en een leuning was er niet, zodat men zich moest steunen tegen de granietwand, maar het was in ieder geval beter dan in het geheel niets, zo oordeelde Henderson wijsgerig, die de kleine stoet sloot en die het water in zijn mond voelde komen, als hij slechts even dacht aan de mogelijkheden van een goed gebraden kip, besproeid met een teug goed smakende ale. Zijn groot lichaam hunkerde naar voedsel. Hij wachtte er zich echter wel voor, een klacht te uiten. Mylord hield niet van nutteloze jeremiades. En Raffles wist wat honger was!

Maar plotseling stond de voorman stil, toen zij nog ongeveer twaalf meters van de bodem van de put waren.

— Waarom ga je niet verder? vroeg Brand, heel zacht en vrij ongeduldig.

— Omdat ik niet kan, Brand! antwoordde Raffles lakoniek. En ik kan niet verder, omdat er geen trap meer is.

— Geen trap meer? herhaalde Brand verschrikt. Hoe is dat mogelijk?

— Het is heel eenvoudig, er heeft een aardstorting plaats gehad, maar die zal wel een paar eeuwen achter ons liggen! Hoe dan ook, de trap houdt hier plotseling op en de wand is zeer steil!

— Wij moeten dus weer naar boven? fluisterde Brand, diep teleurgesteld.

— Heb jij touw? was de wedervraag van Raffles.

— Geen centimeter!

— Maar ik heb mijn zijden koord bij mijn knorde Henderson, heel tevreden zijn sportjas losknopend en met

zijn vingers tastend naar het begin van het sterke zijden koord, van knopen voorzien en ongeveer tien meters lang, dat hij om zijn middel gewikkeld had.

— Dan is wel zelden een koord zo te pas gekomen, James! zei Raffles met een lachje. Neem het einde stevig in je vuisten en zet je schrap. Mijnheer Brand zal er langs afklimmen en zo goed zijn, de sluiting van die poort eens te onderzoeken! En als hij dat gedaan heeft, moeten wij die paarden in handen zien te krijgen, die wij van avond gezien hebben.

— Er waren er maar twee, Edward!

— Dan zal een kameel het derde rijder moeten zijn!

Dit gesprek was op zeer zachte toon gevoerd en in een hoekje, daar waar de trap eindigde, en waar de maan nog niet was doorgedrongen. Maar dit hemellichaam zette zijn tocht voort, onverbiddelijk en over een kwartier zouden zij in het volle licht staan.

Er moest dus snel gehandeld worden.

De reus greep stevig het zijden koord bij het uiteinde vast, na er een lus in te hebben gemaakt en zette zich schrap. Brand op zijn beurt aarzelde niet, maar greep de koord, na zijn geweer aan Raffles te hebben toevertrouwd en liet er zich aan zakken. Hij kon juist met zijn tenen de grond bereiken, toen zijn handen de laatste knoop hadden moeten loslaten. Het volgende ogenblik was hij bijna in een inktzwarte duisternis verdwenen.

De twee mannen bleven in de grootste spanning achter.

Er was zeker bijna een half uur verlopen en zij hoorden nog niets, toen Raffles ongeduldig zei:

— Mijnheer Brand kan zeker met het slot niet overweg. Ik ga eens zien waar hij blijft. Hier, neem de twee geweren, James.

Daarop greep Raffles op zijn beurt de koord en liet zich zakken. Spoedig was de koord slap tussen Henderson's vingers en hij begreep, dat Raffles de bodem bereikt had.

Hij kon hem slechts even zien maar

hoorde niets van hem en hij begon de koord in te palmen, rolde ze op, haalde er de knopen uit en stak ze in zijn zak.

De reus was neergehurkt op het laatste portaal en keek om zich heen. Hij kon duidelijk de tempel zien in het midden van de bodem der zonderlinge, reusachtige put, geheimzinnig glanzend, stil, met de gouden draken naast de deur, gevleugelde monsters met pijlpunten aan de staart en fonkelende ogen.

En in de stilte klonk plotseling eerst zwak en toen sterker, hetzelfde eentonige gezang, dat die avond op de vlakke weerklonken had.

Toen werd hier en daar in de tempelstad een lichtje zichtbaar, terwijl het tot op dat ogenblik overal stikdonker was geweest. Sommige vensters werden verlicht.

Henderson begon zich zeer onbehagelijk te gevoelen op zijn eenzame post, des te meer, omdat de maan hem aanstonds zou bereiken, al drukte hij zich nog zo dicht tegen de rotswand. Het portaal had een driehoekige vorm en hij zou niet meer dan een paar stappen kunnen doen en dan zou hij niet verder kunnen.

Hij luisterde met alle inspanning, of hij het bekende sein niet zou horen, maar het bleef angstwekkend stil.

De helft van zijn lichaam was reeds verlicht en hij hield zijn grote rechterhand achter de rug, opdat de witte kleur niet in het oog zou vallen.

Zijn hart klopte tot in zijn keel, toen onverhoeds weer de brede tempeldeuren opengingen, met hun gouden beslag. Daarachter werd een deel zichtbaar van een grote voorzaal of hal, verlicht door een twintigtal toortsen, en tegen die lichte achtergrond staken duidelijk de gedaanten af van de priesters, die naar buiten kwamen getreden.

Het gezang werd steeds luider en opnieuw klonken de pauken en de schelle fluiten, thans ook vergezeld door het ratelende gedreun van bekens en het zwaarmoedige weeklagen van een paar zeer grote koehorens.

De toortsdragers kwamen naar buiten en het voorplein van de tempel was helder verlicht.

Van alle kanten kwamen eensklaps mensen toelopen, die zich voor de priesterstoet, zeker bestaande uit louter hooggeplaatste geestelijken, op de knieën wierpen, onder het slaken van rauwe kreten, die zeker rauwbeklag moesten voorstellen.

Maar boven al die verwarde klanken uit klonk plotseling, doordringend en bevelend de welbekende stem van Raffles:

— Naar boven, James! Vlucht! Men heeft ons gezien. Wij zijn er bij!

Henderson keek in de richting van waar de stem kwam.

Hij kon niets duidelijk onderscheiden. Hij zag slechts een kluwen van mensen, wijde, kleurige gewaden, die worstelend bijeen schenen te dringen in één der donkere hoeken van het plein.

De reus wist, dat hij niet omlaag kon en zelfs reeds gezien moest zijn.

Hij dacht er ook niet aan, het bevel niet op te volgen. Het kwam van Raffles en het moest gehoorzaamd worden. Hij slingerde de geweren over zijn schouder en begon zo vlug hij kon de stenen trap naar boven te beklauseren.

Nu eens was zijn groot lichaam in de schaduw, dan weder bestraalde de maan het.

Schelle kreten klonken onder hem,

zeker ter waarschuwing van de boogschutters, want hij had nog geen vijf trappengedeelten achter zich, of een pijl vloog hem langs het hoofd en werd verbrijzeld tegen de granietwand.

Halverwege een der trappen trok hij zijn revolver en schoot zonder te mikken op een troep mannen, die daar diep onder hem bijeen waren en die zeker was samengesteld uit scherpschutters.

Hij schoot onder het lopen zijn revolver geheel leeg en woeste kreten bewezen hem, dat althans enige van zijn schoten raak waren geweest.

Nog twee trappen moest hij in het volle maanlicht afleggen en een van de pijlen trof hem aan de benedenarm. Hij voelde een heftige pijn, maar stond niet meer stil om terug te vuren.

Hij zou nu spoedig zo hoog zijn, dat zelfs de beste schutter hem niet meer zou kunnen bereiken.

Toen hij eindelijk boven was en hijgend achter zich keek, leek de gehele tempelstad als bij toverslag plotseling weer uitgestorven te zijn.

De gloed van de toortsen was gedoofd.

Slechts hier en daar bloók het zwakke licht van een lantaarn, met dun geslepen, hoornen platen in plaats van glas.

Alle geluid scheen gedempt, op het doffe rommelen van een enkele tromna.

HOOFDSTUK IV.

KAI-SING, DE PRIESTERES VAN DE DOOD.

Raffles en Brand waren zodanig door de plotselinge overval verrast, zo wel als door de onverwachte weder-verschijning van het licht, dat zij aan verzet zelfs niet gedacht hadden.

Raffles had Brand nog geen vijf minuten tevoren aangetroffen bij de deur van een klein huis, waarachter de jonge man het zachte mekkeren van een schaap had menen te horen, dat een voortreffelijk voedsel zou hebben opgeleverd voor hongerige mannen.

Het slot van de zware bronzen poortdeur had hij niet weten te openen, ondanks al zijn pogingen, maar wel had hij de stal ontdekt, niet ver van de gewelfde poortdoorgang, waar inderdaad een tiental zeer fraaie paarden gestald waren.

En juist zou de aanval op het schaap ondernomen worden, toen de tempeldeuren openvlogen, toen uit ieder huis licht begon te stralen en toen uit alle hoeken en gaten vlugge gedaanten te voorschijn schoten en een aantal, voor het merendeel met sabels bewapende mannen, over het plein rende, in hun richting.

Zij waren ongetwijfeld onmiddellijk gezien en herkend en een gehuil van dolle woede steeg op uit de troep Zonaanbidders.

Reeds zwaaide het blanke staal van een vlijmscherpe sabel dreigend boven hun hoofden, toen een hoge, bevelende stem een paar woorden had geroepen, waarvan Raffles de betekenis niet begreep, ofschoon hij het mandarijnen-Chinees vrij goed kende.

Het was zeker een of ander dialect geweest. Hoe het ook zij, de man die gesproken had, bezat stellig grote in-

vloed en zijn woord had gezag, want onmiddellijk werd het dreigende zwaard terug getrokken en een dozijn mannen wierpen zich op de beide indringers, wrongen hun armen op hun rug en bonden hen ijlings.

Dat was de korte worsteling geweest, door Henderson gadeslagen.

De twee mannen werden onmiddellijk over het plein gevoerd, tot dicht bij de gouden zonnetempel.

Daar bevond zich een vierkante opening in de grond, afgesloten met een zwaar luik. Vier sterke mannen waren nodig om dat luik op te lichten. Onmiddellijk daaronder begon een stenen trap, met een bocht naar rechts, waaruit viel af te leiden, dat zij ergens onder de Zonnetempel moest eindigen.

De twee gevangenen werden deze stenen wenteltrap afgeduwd en bevonden zich een ogenblik later in een bijna volkomen duisternis.

Slechts een flauwe schemering was afkomstig van een van die lantaarns van prachtig bewerkt koper, met dunne hoornen platen, die zij reeds gezien hadden en die waren opgehangen aan grote kramen in de wanden van een tamelijk brede gang.

En in dat flauwe schijnsel zag Raffles de blauwachtige gloed van het staal van een speerpunt, vlak bij zijn gezicht.

Het was een wapen, zoals men alleen nog maar in musea aantreft, als een beulzwaard, breed, bijna een el lang en voorzien van scherpe weerhaken.

Hij sprak op zachte toon met Brand, maar al spoedig klonk een ruw bevel, waarvan hij de betekenis wel kon begrijpen.

Het ging tróuwens vergezeld van een nieuwe stomp in de rug, boven de gebonden handen.

Hol klonken de stappen van de hen vergezellende soldaten, want zo mocht men die lijfgarde zeker wel noemen, op de marmeren vloer van de gang.

Maar boven dat eentonig geluid uit, hoorden de twee gevangenen al spoedig een ander gerucht, waarvan zij de aard niet dadelijk konden vaststellen.

Het klonk als het dof gebrul van wilde dieren in een dierentuin, tegen het uur van de voeding, maar wat minder sterk. Bij iedere stap echter die zij deden, werden zij er vast van overtuigd, dat het geen leeuwen of tijgers konden zijn.

Nu en dan klonken er schelle kreten tussendoor en luid uitgeschreeuwde woorden van toorn en beklag, van woede en een soort van doffe berusting. Nu eens klonk het als eentonig gemurmel van de branding, die op rotsen stuk slaat, dan weer als een somber doodsgezang, nu eens geleek het op een heftige twist van woedende duivels, dan weer op het gekef van wilde woestijnhonden.

De twee mannen keken elkander aan, alsof zij elanders gedachten wilden peilen. En plotseling, vóór zij er op verdacht waren, werd dit woedende gehuil oorverdovend en begrepen zij ook de aard ervan.

De gang was plotseling vele meters breder geworden en vormde nu een soort van languitgestrekt vertrek.

Links en rechts bevonden zich hokken, die eruit zagen als de verblijfplaatsen van de verscheurende dieren in een circus. Zij waren alleen maar een weinig groter. De ijzeren spijlen bevonden zich bijna een handbreedte van elkander.

Er zaten echter geen dieren in de kooien, zes aan iedere zijde, maar menselijke wezens, die echter op dit ogenblik niet veel van beesten verschilden. Uit hun kelen kwamen de rauwe klanken, hun wijd opengesperde monden, stieten die afschuwelijke kreten uit. Het waren allen Aziaten. Met uitzondering

van een neger, die heel stil in zijn hoekje zat en niet meedeed aan dat koor van huilende klachten.

Allen waren afzichtelijk mager en zo goed als naakt. Slechts een voddige doek was om hun middel geknoopt. Hun ribben waren zichtbaar, de meesten stonden vlak voor de tralies, hielden zich daaraan vast en keken met uitpuilende ogen naar een man, die zoeven door een andere gang was binnengetreden, een mand vol rauw vlees dragend, dat hij juist op dit ogenblik bij kleine stukken tegelijk in de hokken begon te werpen; alsof die ongelukkige wezens inderdaad wilde dieren waren.

Zij wierpen er zich met gillende kreten op, blijkbaar half dol van honger.

Brand wendde zich vol walging af en vroeg toen op zachte toon:

— Wat is dat voor een afschuwelijke vertoning? Waarom zouden die lieden hier gevangen zitten?

— Zij hebben stellig een of ander vergriep gepleegd en de Chinese priesters schijnen zeer streng te zijn, Charles! De ongelukkigen herinneren mij levendig aan dat ontzettende boek van Octave Mirbeau, « De Tuin der Martelingen » geheten. Hoogstwaarschijnlijk wacht hun tenslotte een vreselijke dood. En hieruit zie je al weer, Charles, dat de mens van welke landaard hij ook zijn mag, eigenlijk nog een primitief wezen is. Het laagje beschaving, dat hij heeft is soms maar zeer dun en gaat er gemakkelijk af als de omstandigheden daartoe meewerken. De Duitse concentratiekampen en de wreedheden, die daarin gebeurden, waren het gevolg van het verbreken der banden, die ons aan de beschaving hechten. Er zijn nu eenmaal mensen, die, van die banden bevrijd, geen maat meer kennen en zich door hun laagste instincten laten leiden. Dààr was die beschaving verdwenen, hier is die beschaving nooit doorgedrongen. Deze Chinese stam staat niet ver af van de menseneters en koppensnellers, die op sommige plekken van de aardbol nog te vinden zijn.

— Hoe vaak krijgen die ongelukkigen voedsel?

— Om de drie dagen! Ik weet dat met zekerheid, het is trouwens niet eens zo lang geleden, dat men zelfs in grote steden als Sjanghai de gevangenen vertoonde als een soort openbare gemakelijkheid! Onze bevallige dames bezochten dan de schepen, de galeien, waarop de gevangenen zich bevonden en mochten ze voederen, zoals men in een dierentuin eten toewerpt aan de gevangen bewoners!

Brand luisterde maar half. Zijn blik was gevangen door een zonderling schouwspel, dat al zijn aandacht in beslag nam.

In een afzonderlijke kooi zat nog een andere gevangene, maar deze was zo wanstaltig dik, als Brand nog nooit van een menselijk wezen gezien had.

Hij was dikker dan de dikste man, die hij ooit op een kermis gezien had, en zoals hij daar zat, op een laag bankje, onbewegelijk voor zich uitstarend, met zijn handen op zijn knieën steunend, geleek hij veel op een van die afzichtelijke spekstenen afgodsbeeldjes, zoals ze ook nu nog in China bij duizenden voor de export worden vervaardigd en die maar heel weinig kunstwaarde hebben.

Zijn huid, alleen maar bedekt door een soort schaamschort van lederen franje, was geelbleek en strak gespannen.

Brand vroeg zich af of deze man zich nog bewegen kon, die misschien drie honderd vijftig pond woog.

Zijn nog gitzwart haar was in een lange staart gedraaid, die een paar malen om zijn hoofd was gewikkeld.

Zijn varkensogjes kwamen nauwelijks te voorschijn boven zijn vette wangen.

— Mijn hemel, wat is dat voor een monster? vroeg Brand zacht, op de dikke man wijzend.

— Eveneens een gevangene, Charles! En opzettelijk vetgemest! Vermoedelijk zal hij niet heel lang meer leven!

— Geen wonder met die ziekelijke

corpulentiel

— Dat is het niet! Hij zal wel een andere dood sterven! De ongelukkige wordt vetgemest, Charles, om hem des te begeerlijker en smakelijker te maken in de ogen van de Zonnegodin!

Maar reeds werden de twee mannen verder geduwd door de soldaten.

Zij waren een andere gang binnen gegaan en Raffles poogde onder het lopen, zijn handen te verroeren. Het was volkomen onmogelijk.

En weer hoorden zij nieuwe klanken, maar thans van een heel wat liefelijker aard! Het was alsof er op een harp gespeeld werd en dat geluid werd snel sterker.

De gang liep teneinde en werd daar afgesloten door een gordijn van dunne zijde, met gouddraad bestikt. Een reusachtig soldaat hield er de wacht bij, de hellebaard aan de voet. Hij stond daar onbewegelijk als een standbeeld.

De gevangenen werden, toen de man dit gordijn had opgelicht, in een soort van voorkamer geleid, met marmeren wanden en verlicht door olielampen, zonder een enkel meubelstuk en aan het einde daarvan moesten zij weder een trap op en Raffles berekende, dat zij thans weder op de beganen grond moesten zijn.

Hij had echter niet veel tijd om daarover na te denken, want een bronzen deur werd opengeduwd en de tempelwachters voerden de twee gevangenen een vertrek binnen, waarvan de barbaarse pracht hen een ogenblik verstomd deed staan.

De zaal was zuiver rond en had twaalf deuren, alle van brons en ieder versierd met een ander teken. Tezamen stelden zij ongetwijfeld de dierenriem voor.

De wand tussen die twaalf deuren in, was met gouden platen versierd. Het gewelf, azuurblauw, droeg in het midden een reusachtige gouden zon, die naar twaalf zijden hare stralen uitzond. De vloer was van blauwgeaderd marmer en in het midden daarvan was het beeld van de zon nog eens herhaald.

Een deur was groter en hoger dan

de elf andere. Van die deur voerde een looper van goudstof naar een soort van estrade of podium in het midden van de zaal, ongeveer een halve meter hoog, overdekt met een wijnkleurig kleed en waarop een gouden zetel was geplaatst, onder wat men een troonhemel zou kunnen noemen, van rode zijde, versierd met franjes van kleine, gouden bolletjes, afgewisseld met kleine strengen paarden.

Voor de gouden stoel bevond zich een soort van altaar en aan de hoeken daarvan stonden kleine, gouden boedhabeelden, de benen onder het lichaam gekruisd, de ogen gesloten, en het hoofd een weinig voorover geneigd. Voor de verhoging en bijna drie meter er vandaan, was een groot offerblok in de grond vastgemaakt. Tegenover dit alles bevond zich een kring van twaalf zetels, zonder leuning, en zwaar verguld.

Raffles wist dat deze bestemd waren voor de twaalf hogepriesters. De minderen zouden moeten staan.

Op een soort balcon boven de hoofdeur zaten zes meisjes, in slepende, blauwe gewaden, die harpen en een soort violen met lange halzen en slechts drie snaren bespeelden. Zij waren het, die die lieflijke muziek ten gehore brachten.

Tenslotte bevond zich boven iedere deur een cirkelvormig raam, bijna een meter in doorsnede en dat overdag zeker zwak het daglicht zou laten binnendringen, want het bestond niet uit glas, maar uit dezelfde dun geslepen platen van hoorn, die Raffles en Brand ook aan de lantarens hadden gezien.

De soldaten voerden hun gevangenen wat terzijde. Zij hadden blijkbaar hunne orders reeds gekregen.

Deze tempelwachters waren twintig in getal en allen waren zij gewapend met een hellebaard en een lange, heel even gekromde sabel zonder schede in hun gordels.

Zij konden daar ongeveer vijf minuten geweest zijn, toen een van de twaalf deuren zich opende en de priesterschaar binnentrad.

Zij werd voorafgegaan door trommeelaars, bekkenslagers en fluiters, die met het geraas van hun instrumenten dadelijk de harpen daarboven overstemden.

Na hen trad, plechtig en zwijgend, de beul binnen, met zijn breed zwaard dwars voor de borst gekruist.

Hierop volgden de twaalf hogepriesters of Lama's. Hun zonderlinge gewaden, tot op de grond hangend, waren stijf van het goud. Op de borst droegen zij vierkante gouden platen, waarin zinnebeeldige tekens gegrift waren. Zij werden op de voet gevolgd door priesters van lagere orde, monniken, tempelwachters en tenslotte door een afdeling soldaten, prachtig gekleed en Brand maakte onwillekeurig bij zich zelf de opmerking, dat hij geen enkele revue, waar ter wereld ooit had gezien, die in pracht vergeleken kon worden bij deze schitterende stoet, waaryan niemand daarbuiten zelfs het bestaan vermoedde!

Goud en paarden, de kostbaarste zijden stoffen, wapens en instrumenten met edele metalen en diamanten ingelegd, een ongehoorde pracht, een sprookje, onder het rossige licht van wel veertig zilveren olielampen, aan kettingen opgehangen!

Eenmaal trok de stoet plechtig door de gehele zaal rond, die zeker wel veertig meters in doorsnede had, zonder, naar het scheen, de gevangenen te zien en toen namen de twaalf Lahma's afgemeten plaats op hun zetels, de lagere priesters schaarden zich achter hen en plotseling zweeg de barbaarse muziek!

De harpen zetten opnieuw in, een zacht gezang weerklonk en de grote deur achter het altaar ging open, heel langzaam en als door een onzichtbare hand bewogen.

Twaalf soldaten in gouden maliënkolders, de ontblote zwaarden in de vuist, traden zeer afgemeten binnen. Zes hunner droegen een draagstoel, uit massief zilver gedreven en waarvan kleden van purperen zijde tot bijna op de grond neerhingen. Op die draagstoel

zat onbewegelijk, met gekruiste benen, een vrouw.

De soldaten droegen hun vracht ongeveer tien meters de zaal binnen en zetten hem toen neder. De vrouw rees op, stapte van de draagstoel op de gouden looper en schreed zeer langzaam naar het altaar.

Pas toen zij de verhoging betreden had, konden Raffles en Brand haar goed zien. Zij was voor een Chinese zeer groot en van een buitengewone bevalligheid. Stellig was zij niet ouder dan een jaar of dertig en waarschijnlijk jonger. Dit viel moeilijk vast te stellen, want haar gelaat was geheel besmeerd met een witte zalf, waarop goudstof gestrooid was. Het was dus, alsof dat onbewegelijke, strakke gezicht uit zuiver goud was gesmeed!

De grote koolzwarte ogen staarden recht voor zich uit. De lippen waren eveneens zwart gemaakt, evenals de prachtige wenkbrauwen, die in een grote boog de raadselachtige ogen omgaven.

Het blauwzwarte haar was in twee zeer grote dikke vlechten over de schouders gelegd, en viel neer tot bijna op de grond. Beide vlechten waren doorweven met strengen parels. Op het hoofd droeg de vrouw een mijter van een eigenaardige vorm, gelijkend op een pagode-toren en eveneens uit het zuiverste goud gedreven. Ofschoon het hoofddeksel zeer zwaar moest zijn,

scheen haar dit niet te hinderen, maar verleende het slechts een des te groter vorstelijke waardigheid aan haar gehele houding. Zij droeg een vreemdsoortig gewaad van kostbaar brocaat, waaraan gouddraad niet was gespaard.

Raffles en Brand behoefden geen nadere uitleg, die vrouw was de priesteres van de dood! Dat was Kai-Sing, de geduchte!

Een vreemde glimlach speelde om de lippen, glimmend als ebbenhout en zonderling afstekend tegen het goudstof, waarmede het gelaat bedekt was.

Geen enkel spiertje bewoog in dat strakke masker, toen zij afgemeten met vorstelijke gratie, de twee treden van de verhoging betrad en zich toen langzaam liet neerzinken in de gouden zetel.

Dadelijk gleed zij de kleine, eveneens vergulde handen op de twee stoelleuningën neer en zo zat zij daar, roerloos.

Slechts heel even had zij de blik uit haar zwarte, slechts weinig scheef geplaatste ogen laten gaan naar de plek, waar zich de twee Westerse gevangenen bevonden.

En nu staarde zij recht in het gelaat van de hogepriester die zijn zetel reeds verlaten had en op de knieën naar de verhoging was gekropen, totdat hij het bovenlichaam langzaam oprichtte en op zachte, slepende toon begon te spreken.

HOOFDSTUK V.

HET MENSENOFFER

Raffles verstond niet wat de man mededeelde aan de priesteres.

De man gebruikte een geheel afzonderlijke taal, waarschijnlijk alleen begrepen door zijn medepriesters en de andere leden van de kleine kolonie.

Maar Raffles meende de betekenis van de geprevelde woorden wel te kunnen begrijpen!

De opperpriester deelde stellig mede, welke ramp er had plaats gevonden en smeekte nu de priesteres van de dood, wraak te willen nemen voor het gebeurde! Tot tweemaal toe zag Raffles hoe een felle blik uit de gitzwarte ogen van Kai Sing bliksemsnel naar hem toevloog, met een flikkering van woede en misschien wel verbazing ook.

Maar haar hoofd bewoog niet en evenmin haar gelaat. Het bleef een masker van goud, waarin alleen de raadselachtige ogen leefden. En om de lippen altijd dezelfde angstwekkende, starre glimlach als van een prachtige pop.

Eindelijk zweeg de priester en boog het hoofd weer ter aarde.

Toen begon Kai Sing te spreken. Zij had een bijzondere fraaie stem, diep van klank, maar er was iets dreigends in, iets schrikwekkends en toch konden de twee Westerlingen volstrekt niet de betekenis begrijpen van de woorden die zij sprak.

De harpen zwegen reeds lang en men hoorde in de ruime zaal niets dan die diepe vrouwenstem, die de vreemde woorden op een soort van zang deden gelijken.

Terwijl zij sprak stond zij heel lang-

zaam op, trad op het altaar toe, strekte de beide armen omhoog, naar de gouden zon daarboven en scheen een of ander gebed uit te spreken.

Toen zij gereed was, bleef het doodstil. Kai-Sing stond in een houding, alsof zij ergens naar luisterde. Toen deed zij enige dingen, langzaam en afgemeten, waarvan Brand volstrekt niets begreep.

Uit een gouden kan liet zij door een van de priesters wijn schenken in een kom van blauw kristal, die vóór haar op het altaar stond. Uit een gouden kokertje schudde daarop een tweede priester een aantal voorwerpen in de wijn, die er uitzagen als sojabonen. De priesteres van de dood nam de kom voorzichtig tussen beide handpalmen, met uitgespreide vingers, hief ze langzaam op en wachtte. Enige van de bonen zonken, de andere bleven drijven. Zij zette de kom langzaam weer neer, en sprak een kort, bevelend woord.

Twee priesters stonden onmiddellijk op en traden, onhoorbaar op hun viltten zolen lopend, op het altaar toe.

Een hanger droeg in beide handen een zwaard in ivoren schede. Hij hief het hoog boven zijn hoofd, Kai-Sing vatte de ivoren greep en ontblootte het wapen. Met de linkerhand trok zij een haar uit een van haar vlechten en bewoog het even over de vlijmscherpe mede van het zwaard.

Het haar viel in twee helften omlaag.

Een dof gemompel steeg voor een korte wijle onder de priesters op. Kai-Sing gaf het zwaard terug, de twee priesters gingen weer zitten en zij strekte opnieuw de armen naar het ho-

ge gewelf van de zaal uit en scheen een vurig gebed te richten tot de godin, die zij diende, de vreselijke Godin van de Dood!

Zij zweeg en eensklaps viel, zonder dat iemand iets had behoeven te zeggen, de gehele priesterschaar in met een lied, dreigend en wild, een aanroeping tot de godin zeker en de geraasmakende instrumenten lieten hunne klanken weer horen.

Even plotseling als het begonnen was, eindigde deze cantate weder. Het werd doodstil. Toen sprak de priesteres van de dood een enkel woord.

Vier soldaten verwijderden zich onmiddellijk door de deur recht tegenover het altaar en Kai Sing nam langzaam weer in haar stoel plaats, legde de gouden handen op de leuning, en zat daar weer even roerloos, even koninklijk als daareven.

— Wat gebeurt er toch? vroeg Brand fluisterend aan Raffles, ondanks de dreigende blikken van zijn bewakers.

— Vermoedelijk is zoeven een orakel geraadpleegd, Charles! Wij krijgen van de ramp de schuld, maar ik vrees dat een ander er mede voor zal moeten boeten! De goden moeten verzoend, hun toorn moet bezworen worden!

De deur ging weer open en de vier soldaten keerden terug en Brand had moeite om een kreet te smoren, want nu voerden zij de wanstaltige dikke man met zich mede, die ternauwernood kon lopen en die schrille kreten slaakte, gelijkend op die van een vrouw of een klein kind. Hij droeg thans een wit gewaad, bij de Chinezen het teken van dood of rouw!

Kai Sing keek hem met een ijskoude blik aan, zonder dat haar gezicht bewoog en scheen zich toen volstrekt niet meer om hem te bekommeren.

De dikke man werd door zijn vier bewakers tot dicht voor het altaar gevoerd. Daar ontdeed men hem van zijn wit gewaad. Priesters liepen af en aan naar het altaar, namen daar zilveren schalen af en uit al hun bewegingen bleek, dat zij een lang bekend ritueel vervulden.

In een van de zilveren schalen bevond zich een soort van olie of dunne zalf, waarmede het lichaam van de ongelukkige, die voortdurend bleef schreeuwen, werd gezalfd. Zijn lange haarvlecht werd versierd met drie grote strikken, een aan het begin, een in het midden en een dicht bij het uiteinde. En al spoedig werd zijn geschreeuw overstemd door de luidprevelende gebeden tot de zon, die nu overal opstegen, het driftig geboek der vuisten op de pauken en trommen en het schel gerinkel van de bekkens.

Voor de twee gevangen Engelsen ging geen enkele bijzonderheid verloren. Het was duidelijk, dat men hen opzettelijk hier had gebracht en hen op die plek had geplaatst, opdat niets van de plechtigheid voor hen verloren zou gaan, totdat het einde ook voor hen zou komen.

En Kai-Sing zat maar steeds roerloos op haar gouden zetel, tronend hoog boven alle anderen en keek met 'n raadselachtige glimlach op het vergulde gelaat en de groenzwarte ogen nu half verborgen achter de leden, hooghartig toe bij alles wat er nu geschiedde.

Er scheen een soort van bezweringsformule over het offer te worden uitgesproken door de hogepriester, die een gouden staf in de hand droeg, versierd met een stralende zon en hem met de scherpe punten van die stralen prikjes gaf in de borst en lendenen, zodat een paar druppels bloed te voorschijn kwamen.

Men trok de dikke man het witte gewaad weer aan en toen werd zijn hoofd versierd met een gouden band, die stevig om het voorhoofd sloot.

Intussen waren van achter uit de zaal twee priesters gekomen, langzaam en afgemeten, van wier gelaat niets te zien viel, want het was verborgen achter een afzichtelijk masker, uit hout gesneden, dat hun gehele hoofd omsloot.

De uitdrukking van die houten gezichten was vreselijk en stellig moesten deze priesters boosaardige goden voor-

stellen, die de mens slecht gezind zijn.

De gebeden zwegen en de twee priesters begonnen een zonderlinge, langzame huppeldans uit te voeren rondom het offer, dat daar nu roerloos zat en zich blijkbaar in zijn lot had geschikt. Bij die dans werden zij begeleid door de klanken van harpen en een kleine trom en voorts van een paar fluiten, schel en hoog. Zij schuifelden onhoorbaar en om hun eigen spil draaiend, om de dikke man heen, terwijl hun armen in de wijde mouwen van hun prachtige gewaden wuivende gebaren maakten.

Deze zonderlinge dans duurde bijna een kwartier en hield plotseling op. Toen traden de afgodendienaren met hun afschuwelijke maskers enige schreden terug.

Het volgende geschiedde zeer vlug en was als een boze droom voor Brand, die niettemin niet in staat was, zijn blikken af te wenden van het vreselijk schouwspel.

Vier krachtige mannen trokken de reeds half van ontzetting verdoofde man overeind en brachten hem met moeite, tot vlak voor het offerblok. Twee hunner namen terzijde van hem plaats, een weinig meer naar achteren, dwongen hem neer in een knielende houding en hielden zijn armen aan de dikke polsen stevig op zijn vette rug vast.

De dikke man verweerde zich echter niet eens meer. Zijn jammerklachten waren overgegaan in een zacht, wekkerend geweeklaag, bijna niet te horen. Een derde man had zijn staart bij het uiteinde gegrepen en trok er hard aan, zodat het offer niet meer kon bewegen.

Nu trad de beul naderbij, een zwaar gebouwde man, met ontbloot bovenlichaam en op zijn armen lagen de spierbundels als dikke ankerrossen.

Al spelend liet hij zijn breed zwaard, glinsterend als zilver, een paar malen behendig boven zijn hoofd in het rond zwaaien en bracht toen een soort van groet aan de priesteres. Toen, met een

paar snelle stappen, was hij bij de dikke man. Hij mat zorgvuldig de afstand. Het brede zwaard ging de hoogte in en kwam met een fluitend geluid weer omlaag.

En de beul verstond zijn vak, het hoofd was met een enkele slag van de romp gescheiden.

De helper plaatste het hoofd onmiddellijk op een zilveren schaal en zette het zo op het altaar, voor de priesteres, op wier gelaat geen spiertje zelfs maar even getrild had.

Niet zodra was het hoofd van het offer gevallen, of met wild misbaar zette opnieuw het orkest in, de bekkens raasden, de fluiten gilden, de trommen roffelden dof en alles werd overstemd door de donderende slagen van de pauken. Achter het offerblok bleek zich een luik te bevinden en daarin verdween onmiddellijk het met bloed overdekte lichaam.

Een krankzinnige vreugde scheen zich van de mensen te hebben meester gemaakt. De goden zouden zeker wel tevreden zijn met dit offer, een der vetste, dat men hun tot dusverre had kunnen brengen!

En in die tijd hadden Raffles en Brand herhaaldelijk zacht met elkander gefluisterd, maar zij vergisten zich, als zij meenden, dat door de algemene opwinding de aandacht verslapt was, want zij werden onmiddellijk ruw van elkander getrokken, zodra zij elkander naderden. En toen zagen ook zij, als dappere mannen, de onvermijdelijke afloop onder het oog. Aan ontvluchten was onder deze omstandigheden niet te denken.

Dit doller geras duurde op zijn minst een half uur, totdat alle priesters letterlijk waren uitgeput door hun dansen, gillen en zonderling heen en weer springen. Toen werd het weder plotseling zeer stil.

Er kwam wat beweging in het gouden standbeeld op de gouden troonzetel! De priesteres maakte een kort gebaar, sprak een bevel uit en de tem-

pelwachters voerden onmiddellijk de twee gevangenen tot vlak voor het altaar.

En daar stonden zij nu, met het gezicht op die afzichtelijke kop, waarvan de ogen gesloten waren en die reeds de kleur vertoonden van was. Maar zij hielden zich goed en knipperden zelfs niet met de ogen.

Kai-Sing keek hen beurtelings aan. En toen bleven haar zwarte, ondoorgrondelijke ogen gevestigd op Raffles. Zij verhiel zich langzaam, trad tot vlak voor het altaar en toen ging haar arm in de hoogte en haar spitse vingers gleden tastend en tegelijk strelend over het gelaat van de indringer, waarvan de kleur haar zeker heel onbekend voorkwam. Het was alsof zij zich door die beweging wilde overtuigen, dat die kleur echt was. Ook de grijze tint van Raffles ogen scheen haar met verbazing en tegelijk bewondering te vervullen.

De priesteres zei een paar woorden, die Raffles half en half begreep, toen wees zij op Brand en sprak een bevel uit. Het volgende ogenblik waren de twee mannen van elkander gescheiden. Zij maakte tegen Raffles een handgebaar, dat zeer duidelijk was, zij nodigde hem uit, op de verhoging te komen, aan hare zijde.

Zodra hij daar was trok de priesteres uit haar gordel een vlijmscherpe dolk met een gouden gevest en sneed de boogpees door, waarmede de handen van Raffles op zijn rug geboeid waren.

Onder de priesters ontstond een dof gemompel, tenminste onder een deel van hen, maar Kai-Sing keek slechts in het rond, hoog opgericht, een scherp woord kwam sissend over haar geverfde lippen en toen werd het dadelijk weer stil.

Weer zei ze iets, dat op een bevel scheen te gelijken, toen reikte zij Raffles de hand, draaide zich om met een waarlijk vorstelijk gebaar en schreed met hem weer naar dezelfde deur toe, waardoor zij was binnengekomen.

De harpen klanken opnieuw, thans

op een zachte, tedere wijze, smeltend en lokkend. Het was duidelijk, dat de priesteres hier onvoorwaardelijk gehoorzaamd placht te worden; dat in deze tempel alleen zij de meesteres was. Bij de deur keerde zij zich nog eens om, zei een paar woorden, en wees met uitgestrekte vinger op Brand. Raffles op zijn beurt riep met schelle stem enige woorden tot Brand, die de arme jongen weer moed gaven.

De soldaten in hun gouden maliënkolders hadden zich weer in gelid geschaard, de hoge deuren gingen open en sloten zich weer achter Kai-Sing en de man, die reeds met een voet in het graf gestaan had. Zij was niet veel kleiner dan Raffles en hield onophoudelijk haar verguld gelaat met de raadselachtige glimlach naar hem toegewend. Toen vielen de deuren weer dicht.

Brand verbeelde zich, dat hij zelf nu onmiddellijk op het offerblok zou worden geslacht, maar daarin bedroog hij zich.

En hij begreep nu, dat het de grijze ogen van Raffles en zijn gladde, slechts een gebruinde huid waren geweest, die hen tenminste voorlopig gered hadden.

Indien dat niet het geval ware geweest, zou Kai-Sing ongetwijfeld ook de ter-doodbrenging van die twee indringers hebben willen bijwonen, die de oorzaak waren geweest, dat een paar dozijn van haar volgelingen letterlijk uiteen waren gereten.

Het was zeker alleen maar uitstel, maar ook dat kon misschien redding betekenen!

Hij werd weer aangegrepen en toen weggevoerd, door de zich tegenover 't altaar bevindende deur en door de voorzaal, nog altijd geheel verlaten, op de deurwachter na en toen weer naar de gang, die hij zoeven was langs gekomen.

En tot zijn afschuw werd hij geworpen in hetzelfde hok, dat de vetgemeste man gehuisvest had.

Gelukkig waren de andere gevangenen na de voeding tamelijk rustig.

Slechts hier en daar zag hij een paar ogen in een geel gezicht fonkelen, die hem aandachtig opnamen.

En nu trok de gehele stoet van priesters langs hem heen, de beul, de twee gemaskerden, de tempelwachters, ook de harpspeelsters, een afdeling soldaten, de hogepriesters en de andere zonn-aanbidders.

En heel achteraan, alleen, op een zonderlinge wijze dansend en springend kwam een priester, zeer groot en breed geschouderd, in een lang slepend gewaad en met een zo afzichtelijk masker op, dat Brand ervan huiverde.

En terwijl die priester voorbij de cel

danste, wierp hij ongemerkt een met podlood geschreven briefje tussen de tralies door in het afzichtelijk hok.

En zodra allen voorbij waren zocht Brand het op, nam het met zijn lippen van de grond, zodat er een vijltje uitgleed, dat hij dadelijk als het persoonlijk eigendom van Henderson herkende en las met moeite, maar met een hart, dat bonsde van vreugde, bij het flakkerend lamplicht deze woorden, met de vertrouwde, welbekende hancipoten van de reus geschreven:

«Kop op, mijnheer Brand! Ik ben hier en alles zal goed aflopen! Wacht rustig op mijn terugkomst!»

HOOFDSTUK VI.

DE ZIJDEN KOORD

Toen Henderson, na de trappen te hebben beklommen, zich buiten het bereik wist van zijn naaste achtervolgers, tenminste voor het ogenblik, hield hij een ogenblikje hijgend halt en maakte als het ware een korte balans op van zijn toestand.

Hij begreep wel, dat die verre van rooskleurig was. Hij had weliswaar twee geweren en vrij wat munitie, maar daar kon hij op dit tijdstip weinig mee uitrichten.

Voedsel bezat hij in het geheel niet en de honger begon hem vreselijk te plagen. Daarbij kwam de gedachte, dat zijn meester en Charles Brand zich in handen bevonden van de bloedorstige zonnepriesters en hij kon er dus niet aan denken zich te verwijderen. Trouwens, hij wist maar al te goed, dat hij geen dagreis ver zou komen, zelfs als hij dat gewild had. Maar hij dacht er geen ogenblik aan. Zijn plicht hield hem hier en hij moest alles wat hij kon in het werk stellen om Lord Edward Lister, de man die hij verafgoodde en zijn trouwe kameraad Brand te redden, ook al moest hem dat zelf het

leven kosten. Ook wist hij wel bijna zeker, dat aanstonds de achtervolging hervat zou worden.

Die Chinese schelmen zouden zeker het onmogelijke doen om hem weder in handen te krijgen en hem dan ter dood brengen. De toestand was waarlijk verschrikkelijk! En het was zo donker, op deze plek, dat hij bijna geen hand voor ogen kon zien.

Gelukkig bleef de maan nog altijd rijzen aan de hemel en bij het licht daarvan zou hij tenminste genoeg kunnen zien, om niet onverhoeds in een afgrond te storten.

Behoedzaam verwijderde hij zich zoveel mogelijk van de rand van de reusachtige, ronde put. Hij luisterde aandachtig. Hij trachtte een soort van veldtochtplan op te maken, maar slaagde er niet in, iets goeds te bedenken. Het was om wanhopig te worden! Hij zou zeker de poort wel weten te vinden, die uit de tempel toegang gaf tot de vlakte, maar hij zou die heel zeker niet weten te openen.

Langs de stenen trap weer afdalen zou ook niet gaan, want hij kon de

zijden koord nergens aan vast maken, om de laatste tien of twaalf meters af te leggen. Hij zou dus een ander punt moeten zoeken, waar misschien afdaling mogelijk was.

En zo ging hij op goed geluk voort en begon voorzichtig naar die plek te zoeken, zorg dragend dat men hem van de tempelstad uit niet kon zien. Dat verzwaarde natuurlijk zijn taak aanzienlijk, want het was hem nu zelfs onmogelijk geworden, de rand van de kuil dicht te naderen.

Plotseling stond hij stil, op het horen van een geluid, dat hem eerst verbaasde en toen schrik aanjoeg. Wat hij hoorde was het luide blaffen van een hond!

Hij kon er niet aan twifelen, men had de achtervolging reeds langs een andere weg begonnen en het kon onmogelijk lang meer duren, of de priesters, door een speurhond geleid, zouden hem hebben achterhaald!

Henderson bevond zich toen op een plek, door de natuur al zeer grillig gevormd. Het was een soort van voetpad, hetwelk tamelijk stijl omhoog steeg en dan plotseling een bocht beschreef. De bodem was hier bedekt met los gesteente.

Niet ver van het begin van dat pad bevond zich een holte in de rots en daar tegenover gaapte plotseling de afgrond, zeker wel veertig meters diep.

Henderson zelf stond hier in de schaduw, maar hij kon tamelijk ver het rotspad afzien, want dit was helder door de maan beschenen. En zijn hart begon luid te kloppen, toen hij daar in de diepte een aantal lichtjes zich zag bewegen, achter elkander, als een reusachtige glimworm, die naar hem opkroop!

Maar spoedig daarna zag hij nog iets anders, dat zelfs zijn moedig hart voor een ogenblik met schrik vervulde. Het was een reusachtige hond, van een soort die Henderson niet kende en nog het meest gelijkend op de kruising van een mastiff en een Engelse bloedhond.

Het dier leek wel wat op een kalf, wat de grootte betreft en het moest

over reusachtige lichaamskrachten beschikken. Zelfs toen het dier nog wel tachtig meters van hem verwijderd was, zag hij het blikkeren van het vreselijk gebit en het gloeien van de ogen.

De hond blafte nog steeds, maar spoedig ging dit over in een grommend geknor, een bewijs, dat hij het spoor van de vluchteling geroken had. Met de grote kop naar het rotspad gebogen, liep hij voort, steeds hoger.

Henderson trok snel zijn revolver, maar borg het wapen spoedig weer op.

Hij mocht geen leven maken. Toen tastte hij naar zijn jachtmes, maar ook dit zou hij niet kunnen gebruiken op deze plek, op dat smalle pad, vlak naast de afgrond, in een strijd met die reusachtige hond, sterk als een beer en bloeddorstig als een tijger!

Maar zijn hand ontmoette de zijden koord, om zijn middel gewikkeld en toen kreeg hij plotseling een voortreffelijke inval!

Het rotspad maakte hier een zeer scherpe bocht en liep om de afgrond heen, die, zoals gezegd, zeker veertig meters diep was, maar nauwelijks zeven meters breed! Hij wikkelde de koord snel af, maakte aan het einde een lopende knoop, en legde deze lus met het einde midden op het pad, onder een zware steen.

Hij nam nu haastig het andere einde van de koord in zijn hand, liep vlug om de afgrond heen en bereikte veilig de overzijde, zodat nu de koord dwars over de kloof gespannen was en hij nog een meter of drie overhield.

Hij had nog juist de tijd om dat einde te bevestigen aan een uitstekend rotsblok.

De hond kwam aanstormen, rook hem eerst, kreeg hem daarna in het oog, liet een woedend gehuil horen en wilde, daar zeven meter zonder aanloop zelfs voor dit monster teveel was, om de kloof heen lopen.

Zonder er zelfs naar om te zien, trad hij daarbij in de lus van de zijden koord. Henderson gaf er een heftige ruk aan, de lus werd dicht getrokken, sloot zich om de achterpoten van het

dier en Henderson behoefde verder niets meer te doen, want door zijn eigen vaart slingerde het monster zich van de rots en beschreef een grote boog. Hij viel twaalf meters diep en zijn kop werd op slag verbrijzeld tegen de puntige rotsen.

Heel in de verte klonken de stappen van de achtervolgers. En de lichtjes kwamen naderbij. Wat Henderson er eigenlijk toe bewoog, wist hij naderhand niet te verklaren, want noodzakelijk was het niet, maar met inspanning van al zijn krachten trok hij het lichaam van de hond op, dat zeker 75 kilo woog, maakte de poten uit de lus los en liet het zware lichaam weer in de afgrond storten.

Hij was nu weer in het bezit gekomen van de zijden koord, die hem reeds zulke uitstekende diensten bewezen had.

Haastig liep hij terug naar de plek, waar hij eerst stond, en nam de toestand eens op. Die was nog altijd verre van rooskleurig.

Ging hij verder, dan moest hij ook tegelijkertijd hoger gaan en zijn grote gestalte zou al heel spoedig zich scherp aftekenen in het maanlicht, tegen de donkerblauwe hemel. Bleef hij waar hij was, dan zou hij natuurlijk gegrepen worden. Die Chinezen hadden wel is waar geen bruikbare vuurwapens, maar zij kenden hier de weg tussen de rotsen, en dat verschaften hun een groot voordeel. Met zijn geweer zou hij er zeker een paar kunnen neerleggen, maar dan kwam stellig de hele tempelstad in opschudding, de woede tegen de beide gevangenen zou nog toenemen en de reus besloot dus tot het laatste ogenblik te wachten, alvorens van een vuurwapen gebruik te maken.

In zijn voordeel sprak, dat de achtervolgers niets wisten van het tragisch einde van hun vreselijke speurhond en dus voorlopig niet al te scherp zouden rondzien bij het besteigen van het bergpad.

Hij kreeg een soort van nis in het oog, aan de voet van het zoeven reeds

genoemde pad, en ging daarbinnen. Hij trok zijn revolver, vast besloten, zijn leven zo duur mogelijk te verkopen.

Na slechts weinige minuten klonken de snelle schreden van de achtervolgers vlak bij. En een rossig schijnsel bestraalde het pad en deed het graniet glinsteren.

De nis was niet zeer diep en Henderson kon ieder ogenblik gezien worden. Maar tot zijn groot geluk meenden de tempelwachters, dat de hond nog altijd een spoor volgde en zij dachten er zelfs niet aan, naar deze opening te kijken, wel wetend, dat de waakhond de vluchteling reeds verscheurd zou hebben, indien hij zich daar bevonden had. Zij waren misschien wat verwonderd over het zwijgen van het dier, maar dan was dat ook alles.

Daar ging de eerste man voorbij, gewapend met een kort, flauw gebogen zwaard. In de linkerhand droeg hij een fakkel. En zo volgden hem zeker wel twaalf mannen, achter elkander lopend.

En geheel achteraan, naar het scheen, kwam een eenzame priester, ofschoon Henderson toen nog niet wist wat hij moest voorstellen, want de man droeg een afschuwelijk masker, of beter gezegd, een beschilderde, houten kop over zijn eigen hoofd. Waarschijnlijk was hij medegegaan, om onderweg de wraak der goden af te roepen over de vreemdeling!

Zodra deze priester voorbij was, waagde Henderson het, voorzichtig het hoofd naar buiten steken. Van de twaalf mannen waren er op dat ogenblik nog maar drie te zien, buiten en behalve de priester. De anderen waren reeds om de kromming van het stijgende pad verdwenen. Zij moesten hier een behoorlijke afstand houden, teneinde de grote stenen te ontwijken, die hun voorganger wel eens omlaag deed rollen.

Henderson besloot onmiddellijk, zich deze omstandigheid ten nutte te maken.

Snel stak hij zijn revolver op, wikkelde de zijden koord weer los, legde het in losse lussen tussen duim en wijsvinger van zijn rechterhand. Nam het uiteinde in de linkervuist en wachtte.

De maan bescheen fel het onderste gedeelte van de stad, even voor de kromming. Daar verdween nog een Chinees uit het oog, weer een en toen verdween ook de derde man.

Henderson zette zich schrap, midden op het pad. Er was maar juist ruimte om zijn primitieve lasso te kunnen slingeren. De priester was ongeveer twintig stappen vóór hem. De koord suisde door de lucht. Maar de priester hoorde het niet, daar zijn hoofd in de holle, monsterachtige kop gevangen zat.

Het volgende ogenblik viel de lus hem op de schouders en zonder dat hij een kreet had kunnen slaken, was de zonnepriester achterovergetrokken.

Het masker viel af, maar vóór het

in de afgrond kon rollen, had Henderson het met de voet tegen gehouden. De priester was een ogenblik verdoofd door de slag, maar toen richtte hij zich op en het volgende ogenblik hield hij zijn lang, blinkend zwaard met twee vuisten in de hoogte, gereed om toe te slaan. Maar het staal raakte de rotswand en hij kon het wapen niet behandelen, zoals hij wilde. Vóór het kon neerkomen had de reus de zonnepriester met een verschrikkelijke vuistslag geveld en de man zonk neer als een gevelde os.

Henderson verloor geen tijd, maar trok hem onmiddellijk het lange overkleed uit, bond de man stevig met zijn eigen gordel, stopte hem een doek in de mond en sleepte hem naar de spelonk, waar hij zoeven zelf verscholen had gestaan. Toen zette hij haastig de maskerkop op, trok het kleed aan, greep het zwaard en begon zo vlug hij kon het pad af te dalen, dat zo even zijn achtervolgers bestegen hadden.

HOOFDSTUK VII.

DE VLUCHT

Henderson had de beide geweren zo goed mogelijk onder zijn wijd gewaad verborgen en zodra hij beneden was, verstopte hij ze op een plek, waar ze gemakkelijk te vinden zouden zijn.

Het pad bleek te eindigen dicht bij een kleine poort, die zich bevond in een hoge muur, een deel van de zonderlinge tempelstad omsluitend en die de achtervolgers niet eens de moeite hadden genomen, te sluiten.

De reus behoefde ze dus slechts open te duwen en bevond zich nu aan het begin van een korte straat, die regelrecht uitliep op hetzelfde plein, waar de cirkelronde zonnetempel zich verhief. En Henderson kwam juist bijtijds om te zien, hoe een stoet van priesters

naar die tempel toog, hoe het luik werd opgelicht en hoe Raffles en Brand naar beneden werden geduwd.

Niemand lette in het bijzonder op hem. Hij zag nog twee of drie priesters, die dezelfde afschuwelijke maskers droegen. In de wijd opengesperde ogen, bol en uitpuilend, bevonden zich kleine gaten, om door te kunnen zien. Het was warm en benauwd, maar Henderson verdroeg het, wel wetend, dat dit de enige kans op redding was.

Hij stak het vlijmscherpe zwaard in de zijden gordel, die het gewaad dicht hield, ging op het luik toe, spiedend om zich heen, greep de ring vast en wist dat luik geheel alleen op te lichten, een vracht voor vier sterke man-

nen! Hij zette het vast met een zwaar stuk hout, waarvan hij een gehele stapel had ontdekt, niet ver van daar, kroop door de opening, nam het stuk hout weer weg en liet langzaam het bronzen luik boven zich neer. Hij wist tamelijk gemakkelijk de weg te vinden naar de grote zaal en woonde daar, door niemand opgemerkt of tenminste verdacht, het gehele vreselijke tafereel bij, eindigend met de dood van het mensenoffer, het wegvoeren van Raffles door die vreemde vrouw met haar verguld gelaat en het opsluiten van Brand!

Men zal zich herinneren, dat hij de stoet van soldaten sloot.

Hij sloeg er nauwkeurig acht op, waarheen zij zich begaven. Het bleek dat zij naar een onderaards wachtlokaal waren getrokken, dat niet ver van het bronzen luik verwijderd kon zijn. De muzikanten echter hadden de tempel verlaten en de priesters waren langs een marmeren trap door een zijgang naar een hoger gelegen zaal gegaan. Henderson liet hen kalm hun gang gaan en sloop weer terug naar de zaal der gevangenen, toen alles stil was.

Bij de ingang bleef hij luisterend staan. De meeste gevangenen schenen te slapen. En zelfs in hun slaap kreunden de ongelukkigen zachtjes. Enigen waren wakker en hielden zich in onbewegelijke houding vast aan de tralies van hun kooien.

Henderson had de kop willen afzetten, die hem zeer lastig werd, maar nu durfde hij niet. Misschien zouden die gevangenen, al was het maar in de hoop op een beloning in de vorm van extra voedsel, waarschuwend gaan schreeuwen.

Maar eensklaps zag hij in een hoek de mand met het rauwe vlees staan. Met opzet zeker hadden de beulen die daar gelaten, opdat de marteling van het hongerverlijden nog des te groter zou zijn voor die rampzaligen!

Dat bracht hem op een denkbeeld! Hij zou dat voedsel verdelen en daarmee het stilzwijgen kopen van die ongelukkigen!

Hij had de zware kop juist afgezet en haalde verlicht adem, toen hij bij het licht der weinige flambouwen, in ijzeren ringen aan de muren bevestigd en bij het schijnsel der olielampen, naast de tegenovergestelde deur iets zag bewegen.

Het was de cipier! De reus had geheel vergeten, dat hij zoeven reeds die man voorbij was gegaan, terugkomend uit de tempelzaal, terwijl hij daar roerloos als een beeld stond, met de hellebaard bij de voet.

Maar die man, bijna even groot als hij, had hem des te beter gezien! Hij slaakte een doffe kreet, bij het zien van het gezicht van een blanke en kwam aanstonds met gevelde pick op Henderson aanstormen, die nog maar juist de tijd had de brede Chinese sabel uit zijn gordel te trekken. Hij deed een sprong zijwaarts en sloeg zo heftig naar het steekwapen van de cipier, dat hij de houten schacht glad in 't middendoor sloeg.

De aldus plotseling ontwapende bewaker deed met katachtige lenigheid een sprong achteruit en trok tegelijkertijd zijn eigen zwaard.

Het moest met twee handen gevoerd worden en Henderson begreep dadelijk, dat hij met een zeer gevaarlijk tegenstander te doen had. Als zwaardvechter zou hij stellig het onderspit moeten delven. De man sprong als een duivel rond, onder het uitstoten van zonderlinge keelgeluiden en eenmaal raakte de punt van zijn zwaard de borst van de reus, zonder dat hij zelfs tijd had gehad, zijn eigen wapen ter hoogte van zijn schouders te brengen! En het lange, slepende gewaad, zwaar van goudstof, hinderde hem in zijn bewegingen.

Zo goed als hij kon weerde hij de bliksemnellé houwen af, maar hij begreep, dat hij dit onmogelijk lang zou kunnen volhouden. Hij trachtte zich de lessen van zijn sergeant te herinneren, maar hij zag spoedig, dat die hem hier weinig zouden baten, want de Chinezen schermen op een geheel andere wijze, dan de Westelingen. En het

kwam hem voor, dat die duivel daar tegenover hem, dit wist en met hem speelde als een kat met de muis, alvorens de dodelijke houw toe te brengen. Henderson had misschien zijn revolver kunnen grijpen, maar hij wilde tot iedere prijs vermijden, door een schot de zonnepriesters hierheen te lokken en zodoende zijn lot en dat van zijn beide metgezellen te bezegelen.

Toen nam hij een wanhopig besluit. Hij deed twee vervaarlijke sprongen terug, vatte de greep van het zwaard in een hand en slingerde het met kracht naar de cipier, juist op de wijze, die de messenwerpers toepassen, wanneer zij hun nummer afwerken. En dit nummer had een dodelijke afloop! Want de punt van het zware wapen trof de Chinees midden in de borst, aan de linkerzijde, wierp hem als het ware achterover en nagelde hem aan de post van de deur vast. Hij was onmiddellijk dood en kon zelfs geen kreet slaken.

De gevangenen hadden met ogen van wilde wraakzucht dit gevecht gevolgd en zij dansten van plezier, toen zij zagen hoe hun vijand, hun beul, daar ontzield ter aarde lag. Henderson verloor echter geen tijd, maar nam onmiddellijk de mand met de lappen vlees en begon er van te verdelen, zijn vinger op de lippen leggend. Zachtjes grommend begonnen de gevangenen die wakker waren geworden, zich te verzadigen, zonder aan iets anders te denken.

De reus trad, hijgend nog van de strijd, op het hok toe, waar Brand doodsbleek de ongelijke strijd had gevolgd en zei zacht:

— Hier ben ik, mijnheer Brand, volgens belofte! Heeft die kerel een sleutel bij zich?

— Neen James! De deur is door een der priesters afgesloten!

Henderson verloor geen tijd met klagen. Hij greep twee van de spijlen van de keel, waarin Brand opgesloten zat, in het midden vast, om ze van elkaar te bulgen. De tralies waren zeker een duim dik en het kostte hem een gewel-

dige inspanning. Hijgend ging zijn borst op en neer en zijn spieren zwollen op als koorden. Zijn borst zwoegde, zijn adem ging als een blaasbalg, maar hij wist een opening te maken, groot genoeg om Brand gelegenheid te geven zich er doorheen te wringen!

Zonder tijd te verliezen, zonder nog om te zien naar de rampzaligen, die daar brommend en met blinkende tanden het rauwe vlees verscheurden, liepen zij ijlings naar de deur, die naar de tempelzaal voerde. Henderson had de houten kop weder gegrepen, bereid om hem weer op te zetten, als dit nodig mocht zijn.

In de grote, cirkelronde ruimte brandde nu slechts een enkele lamp, aan een zilveren ketting boven het altaar opgehangen. Bij het licht daarvan vonden zij de hoge deur, waarachter de priesteres van de Dood, Kai-Sing, verdwenen was. Deze deur was gemakkelijk te openen en nu stonden zij in een met marmer bevoerde gang, die rondom de zaal scheen te lopen. Zij gingen eerst naar links en vonden tot hun grote vreugde, een lage, bronzen deur, die slechts met een klink gesloten was en die naar een binnenplaats van de tempel bleek te voeren. Die had een lage muur, die gemakkelijk over te klimmen zou zijn.

Zodra zij zich daarvan hadden overtuigd, keerden zij op hun schreden terug en volgden nu de gang naar rechts. Totdat zij plotseling stil stonden op het horen van een liefelijk gezang uit een tiental vrouwenkelen en dat begeleid werd door een zachte harpmuziek.

— Heb ik niet eens wat geleze over... Sirenes, die een zekere Odysseus wilden weglukken van zijn schip, zodat hij zich door zijn matrozen aan de mast liet vastbinden? fluisterde Henderson.

— Dat heb je uitstekend onthouden, James, maar ik geloof niet, dat Mylord gemakkelijk zal zijn vast te houden. Het geluid komt van achter die deur. Laten wij trachten, haar te openen. Zet nog even die afschuwelijke kop op! Tracht te zien wat er daar gebeurt

en kom dan rapport uitbrengen.

Zuchtend zette Henderson zich het zware masker weer op, greep de knoop van de deur en opende ze voorzichtig.

Onmiddellijk stond er van een ebbenhouten driestoel een deurwachter op, die echter aanstonds eerbiedig boog, bij het zien van de priester, met de handen over de borst gekruist. Henderson bevond zich in een soort van voorkamer. Er was nog een tweede deur, of liever een doorgang met glazen kralen afgesloten en waarvoor, aan de kant van het aangrenzend vertrek, nog een zijden gordijn kon worden getrokken, dat nu echter nog open was. Dat vertrek was helder verlicht. Henderson keek door de gaten van het masker een ogenblik in stomme verbazing toe.

Het vertrek was zeer groot en eveneens van ronde vorm. Het was behangen met goudgele zijde. De overheersende kleur was geel, het geel van zijden stoffen en het geel van goud! Er stond een zeer groot rustbed op gouden leeuwenklauwen, lage zetels met kussens opgevuld, tafels van ebbenhout, ingelegd met goud en ivoor. Zilveren lampen aan lange kettingen. Een vloer van kostbaar mozaïek, bedekt met schone tapijten, doorweven met gouddraad.

Kai-Sing was bezig, geholpen door twee slavinnen, zich de goudstof weder van het gelaat te wassen en Henderson zag een gelaat met de tint van zeer blank ivoor, waarin de zwarte ogen grote gaten schenen te maken. Zij droeg nu een dun gewaad van goudkant. Het ebbenzwarte haar was losgemaakt en hing als een mantel om haar heen. Zij stond in een bevallige houding voor een marmeren tafel, die een geslepen spiegel droeg en die bedekt was met allerlei toiletbenodigdheden. Niet ver van de rustbank zaten de zangeressen en de harpspeelsters, die nu zwagen.

En vlak bij de kaptafel zat Raffles, voor een zwaar beladen tafel en het water kwam Henderson in de mond, toen hij zag, dat zijn meester zeer be-

daard zich tegoed deed aan heerlijke en voedzame spijzen!

Kai-Sing hief nu de kleine hand op en op dit zwijgende bevel verwijderden zich haastig alle vrouwen. Raffles bleef rustig dooreten. Hij scheen volkomen op zijn gemak te zijn. Henderson begreep, dat hij geen tijd meer te verliezen had. Hij liep regelrecht op de bewaker toe en hij behoefde slechts zijn zware vuist snel uit te steken, om de man in een slaap te doen verzinken, die zeker wel enige uren zou aanhouden!

Toen opende hij de deur en riep Brand binnen. Vlug liepen de twee mannen naar het kralen gordijn, sloegen het terzijde en traden het heiligdom van de priesteres binnen, die zich eerst toornig omwendde, een paar woorden in haar eigen taal zei, tot de gewaande priester, maar wankelend op een stoel viel, toen Henderson de houten kop afzette en glimlachend tot Raffles zei:

— Wel moge het u bekomen, Mylord! Hier zijn wij!

— Welkom, vrienden! zei Raffles doodbedaard. Ga zitten en doe deze voortreffelijke spijzen eer aan! Ik ben volkomen verzadigd en zal deze jonge dame wel in het oog houden. Nog beter, eet snel wat en pak het overige in! Zijn er rijdieren?

— Ik weet waar de stal is, Mylord! En ik ken ook het poortje dat naar buiten voert! De geweren staan er vlak bij!

— Des te beter! Vlug dan, hoe eerder wij hier wegkomen, hoe beter!

Henderson greep een stuk pastei, stak het in zijn mond en onder het eten stapelde hij en Brand de heerlijke broden, maïskoeken, rijpe vruchten, koud vlees, schapenkaas en andere eetbare dingen in een grote doek, die zij handig dichtknoopten.

Raffles was intussen opgestaan en kwam als een hoffelijk ridder op de donkere priesteres toe, wier beide handen hij greep, in het Chinese dialekt, dat hij kende, begon hij zacht:

— Gij hebt mij een grote eer bewee-

zen, Kai-Sing, door mij in uw heiligdom uit te nodigen, maar ik moet nu vertrekken!

— Gij zijt de sterkste en ik onderwerp mij! Ik onderwerp mij aan de godin der liefde, die sterker is dan de dood! Ik vergezel u!

Raffles schudde ernstig het hoofd. Hij was bleker dan anders. Het was hem onmogelijk zich geheel en al te onttrekken aan de geheimzinnige invloed, die er uitging van de wonderlijke ogen, ogen die men in de Westerse landen nimmer ziet. Toen zei hij langzaam:

— Neen, Kai-Sing, onze wegen scheiden zich hier. Ik zou u alleen maar kunnen doen lijden...

— Het is beter aan jouw zijde te lijden, dan priesteres te zijn in de duisternis! Neem mij medel!

— Neen! herhaalde Raffles met stemverheffing. Je weet niet wat je vraagt, Kai-Sing! Het is onmogelijk.

De zwarte ogen begonnen toornig te fonkelen en de priesteres riep:

— Maar ik zou je met geweld kunnen weerhouden! Ik zou je hoofd op het offerblok doen kunnen vallen! Een enkele kreet...

Raffles keek haar zwijgend aan. Nog altijd hield hij haar handen vast. En zij boog het hoofd, bukkend voor die blik en zei zacht en hees:

— Ik weet het, ik zou het niet kunnen. Als ik je doodde, zou ik mij zelf doden. Ga in vrede, snel, vóór de

priesteres van de dood berouw voelt! Liefkoos mij, eenmaal, zoals gij lieden uit het Avondland dat pleegt te doen.

Raffles nam het tengere lichaam in zijn armen en kustte haar op de roodgeverfde lippen. Toen geleidde hij haar, terwijl zij wankelde en naar hem opzag, naar een rustbank. Zij zonk er op neer en begroef haar gelaat in de handen.

Haastig verlieten de drie mannen nu de zaal, nadat Henderson het zware overkleed had afgeworpen. Zij gingen door de achterdeur, klommen over de muur, vonden de stal, maakten vijf paarden los, zadelden er drie van en laadden zoveel brood als zij maar in een kleine voorraadkelder konden vinden, op de ruggen der beide andere.

Henderson bracht hen naar de kleine poort en een ogenblik daarna hadden zij de geweren terug gevonden en galoppeerden met losse teugel over de vlakte, die door de maan overgoten werd.

Na een half uur vroeg Brand onder het rijden:

— Het voorval heeft je aangegrepen, Edward. Het komt mij voor, dat je zeer gedrukt bent! Heeft die priesteres van de dood soms een indruk op je gemaakt, die...

— Stil, Charles! beval Raffles kortaf.

En enige ogenblikken later zei hij met een wrange glimlach:

— Zelfs Homerus deed wel eens een dutjel!

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

De Duivels van de Gele Zee

